

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΝΙΔΑΣ

Ἐγκυριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξέ-
μνη δραχ. 65. Τριμηνίᾳ δραχ. 35.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.
Ἀμερικής δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τριμηνίαι ἀνάλογως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΣΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἰ σὺνδρο-
μαὶ ἄρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιουόπουτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπέδου ἑσπ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 2 Μαρτίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 14

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΝΗΒΙΣΤΟΡΙΝΑ ὑΠὸ Ε. Κ. ΒΥΡΝΕΤΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

Ἡ Μπέκυ ζήλευε τὴ Σάρα ποὺ ἐβγαίνει ἔξω μὲ θαυμασία καπέλα καὶ ὑπέροχα πανωφόρια ἐνῶ τὰ φτωχὰ κοριτσάκια σὰν κι' αὐτὴν τὴν κρυφοκοίταζαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα.

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν αὐτὴν, τὰ ἄμοιρα κατάκοπα ποδαράκια τῆς Μπέκυ ἐνοίωσαν τέτοια ἀνακούφιση διὰν κάθησε τὴ βαιθεῖα πολυθρόνα, ποὺ ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια αἰσθάνθηκε νὰ τὴν κυριεύη δλόκληρη μὴ ἀκουήθιστη εὐεξία. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὶς φλόγες ποὺ χόρευαν, τὴν πλάτη τῆς ἀκουμπισμένη ἀναπαυτικὰ στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας, ἐνοίωσε μὴ χάνωσι νὰ τὴν ναρκώνη σιγά - σιγά. Τὰ μάτια τῆς ἐκλείσαν, τὸ κεφάλι τῆς ἔγειρε καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Δὲν εἶχαν περάσει δέκα λεπτά ποὺ κοιμόταν ἔτσι, ποὺ μπήκε μέσα ἡ Σάρα. Ὁ ὕπνος τῆς ἦταν τόσο βαθὺς ὅσο καὶ τῆς μαγεμένης βασιλοπούλας τοῦ παραμυθιοῦ, μόνο ποὺ ἡ δυστυχισμένη ἡ Μπέκυ δὲν ἔμοιαζε δλότελα μὲ βασιλοπούλα στὰ χάλια ποὺ βρισκόταν.

Ἡ Σάρα καθὼς στάθηκε ἀπὸ πᾶνω τῆς ἔμοιαζε σὰν πλάσμα ποὺ εἶχε ἔρβει ἀπὸ ἄλλον κόσμον.

Ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μάθημα τοῦ χοροῦ καὶ μ' ἄλο ποὺ τὸ μάθημα αὐτὸ

γινόταν κάθε εβδομάδα, γιὰ τίς μαθήτριες ἦταν «ἡ μεγάλη ἡμέρα». Μὲ τὴν ἐδκαιρία αὐτὴν τὰ κορίτσια ἔβαζαν τὰ ὀραιότερα φορέματά τους καὶ ἐπειδὴ ἡ Σάρα χόρευε ἐξαιρετικὰ καλὰ ἔδασκαλος τοῦ χοροῦ τὴν ἔπαιρνε συχνὰ γιὰ νὰ δείξῃ στὶς ἄλλες μαθήτριες ὀρισμένες φιγούρες κι'

καὶ τὰ εἶχε πλέξει σὰν στεφανάκι στὰ μαλλιά τῆς. Εἶχε μάθει ἕνα ὄρατο ζωηρὸ χορὸ καὶ τὰ μάτια τῆς ἐγυάλιζαν καὶ τὰ μάγουλά τῆς ἦταν ξαναμμένα.

Μπήκε στὴν κάμαρά τῆς χορεύοντας, ὅταν ἀντίκρυσε τὴν Μπέκυ, ποὺ γυρμένη στὴν πολυθρόνα κοιμόταν τοῦ καλοῦ καιροῦ.

—ὦ, ἔκανε, τὸ κακόμοιρο τὸ κοριτσάκι.

Ὅστε γιὰ μὴ στιγμὴ δὲν θύμωσε βλέποντας τὴν ἀγαπημένη τῆς πολυθρόνα πιασμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀκάθαρτο καὶ μουτζουρωμένο πλάσμα. Ἀπεναντίας ἐνθουσιάζοιτο ποὺ ἔβλεπε ἐπιτέλους ἀπὸ κοντὰ τὴ μικρὴ ὑπηρέτρια καὶ ἔδρισκε ἐδκαιρία νὰ τῆς μιλήσῃ. Τὴν πλησίασε ἀθόρυβα καὶ τὴν κοίταξε. Ἡ Μπέκυ ροχάλιζε ἐλαφρά.

—Θὰ ἤθελά νὰ ζυπνοῦσε μοναχὴ τῆς, εἶπε ἡ Σάρα. Δὲν μοῦ κάνει καρδιά νὰ τὴν ζυπνήσω. Ἄν τύχαινε ὁμως νὰ ἔρθῃ τώρα ἡ μὴς Μιντοῖν καὶ τὴν ἔβλεπε, θὰ γινόταν ἔξω φρενῶν. Θὰ καθίσω νὰ περιμένω λιγάκι.

Κάθησε στὸ τραπέζακι ποὺ ἦταν δίπλα καὶ ἀφῆσε τὰ πόδια τῆς νὰ κρέμονται. Κοίταξε τὴ Μπέκυ κι' ἀναρωτιόταν τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἡ μὴς Ἀμέλια μποροῖσε νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴ μὴ στιγμὴ στὴν ἄλλη καὶ ἡ Μπέκυ θὰ ἔτρωγε

κατσάδα, τὸ δίχως ἄλλο.

—Μὰ εἶναι τόσο κουρασμένο τὸ κακόμοιρο! σκεπτόταν. Τόσο κουρασμένο!

Ἐνα καρβουνάκι ποὺ κατρακύλησε ἔξω ἀπὸ τὴ σχάρα ἔδωσε τέλος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Στὴν τρύμα. Δουλειὰ καὶ διασκέδαση

ἔτσι ἡ Μαρριέττα εἶχε τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν τῶνῃ μὲ ἰδιαιτέρη ἐπιμέλεια. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἡ Σάρα φοροῦσε ἕνα φουστανάκι τριανταφυλλί. Ἡ Μαρριέττα τῆς εἶχε ἀγοράσει μπουμπουκία ἀπὸ ἀληθινὰ τριαντάφυλλα

— Μόνο που δεν είναι ανάγκη να τη δέσουμε κι' αυτή, γιατί είναι φρόνιμη, είπε η Λιλή.
Και προχωρούσαν. Τα σκυλιά, αν και δεμένα, έτρεχαν όλο μπροστά' η Σερρετή έμεινε λίγο πίσω, κι' έτσι δεν ήταν φόβος να γίνη καμμιό σύγκρουση...
(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Δεξιά άριστερά, μπρος πίσω παντοῦ δεμένοι μακρσοί τριχώτοι λαιμοί με μεγάλα μάτια που τὸν κοίταζαν σαν να τὸν γνώριζαν και σαν να τὸν ρωτούσαν τί κάνει.

Ο Φραγκλισκος άρχισε να φωνάζει δυνατά, ζητώντας βοήθεια.

Για καλή του τύχη τὸν άκουσε ο Γιάννης κι' έτρεξε άμέσως άνάμεσα στις γκαμήλες να τὸν σηκώσει. Εκείνες, παραμέρισαν καλόβολες κάνοτάς του τόπο. Ο Γιάννης άρπαξε τὸν άδελφό του και τὸν τράβηξε έξω. Δίγα καλά λόγια τὸ κυρίου Περικλή τὸν έκαναν να έλθη πάλι στὸν έαυτό του. Έτσι άρχισε και αὐτός να γελάει με τὸν φόβο του και να λέει διάφορα άστεία.

— Και που είναι τὸ σπίτι του θείου μου Θωμά; ρώτησε ο Φραγκλισκος σε λίγο.

— Πιστεύω πως θα είναι εκεί, τὸ καφενεδάκι με τὰ πράσινα παράθυρα.

Και οί τέσσερις τους τάχυναν τὸ βήμα γεμάτοι συγκίνηση. Σε λίγο βρέθηκαν μπροστά στὸ καφενείο.

— Άλλά τί πράγμα ήταν εκείνο! Ο Θεός να τὸ κάνει καφενείο. Πάνω απ' τὴν πόρτα, ήταν κρεμασμένη μια κατακουριασμένη σιδερένια έπιγραφή που έλεγε: «Καφενείο τῆς Έλπίδος». Στὰ δυὸ παράθυρα ήταν γραμμένο: Οἶνος έγχώριος, μαστίχα, και παιδ κάτω ήταν κακότεχνα ζωγραφισμένα ένα ποτήρι απ' όπου ξεχείλιζε και χυνόταν κιτρινωπός άφρός.

— Όλα αὐτὰ ήταν σκεπασμένα από άφθονη σκόνη. Τὸ κάτω μέρος τῆς πόρτας ήταν γεμάτο πιτσιλιές από λάσπη και τὸ κατώφλι κατασκαμμένο από τὰ πόδια τῶν πελατῶν τοῦ καφενείου. Τὰ παράθυρα, στενά με βρώμικα τζάμια στολιζόνταν από άκόμη πιὸ βρώμικες κουρτίνες.

Ο κύριος Περικλής λυτήθηκε πολὺ όταν συλλογίστηκε ότι οί τρεις

μικροί του φίλοι θά ζούσαν σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Εκείνος ήξερε τί αίσθανόταν μέσα του τὴν στιγμή που έτοιμαζόταν να περάσει τὸ κατώφλι τοῦ καφενείου που φαινόταν άκόμη πιὸ σκοτεινὸ κάτω απ' τὸν λαμπρότατο ήλιο που ήταν έξω. Μπαίνοντας μέσα δεν μπορούσε στὴν άρχή τίποτε να ξεχωρίσει, ύστερα όμως οίγά, σιγά συνήθισε και τότε εἶδε πολλούς ανθρώπους καθισμένους γύρω από ξύλινα τραπέζια. Όλοι τους έκάπνιζαν έχοντας μπροστά τους ποτήρια γεμάτα μύρα. Ο καφετζής δεν

Ήταν μια άράπικη κηδεία που περνούσε.

ήταν εκεί. Ο νέος κοίταξε γύρω του. — Ο κύριος Καστέρας παρακαλῶ που είναι; ρώτησε ο κ. Περικλής. — Όταν εἶδε πως κανείς δεν τοῦ άπαντοῦσε ξαναείπε με δυνατώτερη φωνή:

— Ο κύριος Καστέρας δεν είναι εδώ!

— Δέν ξέρω, άποκρίθηκε μια φωνή χοντρή και βραχνή από μια γωνιά τοῦ καφενείου.

— Πώς! Έκανε ο κύριος Περικλής, δεν είναι λοιπόν δικό του τὸ καφενείο;

— Καλὲ τί μου λές, παλληκάρι μου; ξαναείπε ή ίδια βραχνή φωνή και τὴν ίδια στιγμή από τὴ σκοτεινή γωνιά ξεπρόβαλε μια χοντρή δυσκίνητη γυναίκα που φορούσε άσπρη σακούφια και είχε άνασχημαμένα τὰ μανίκια τῆς ως τοὺς άγκυλῶνες.

— Δικό μου είναι, κύριε, τί άγανάπτε;

— Μα μου είπαν, εξακολούθησε ο κύριος Περικλής, ότι ο κύριος Θωμάς Καστέρας μένει στὸ ξενοδοχείο τῆς «Έλπίδος» και πως αὐτὸς τὸ διευθύνει.

— Για σταθήτε, άποκρίθηκε ή διευθύντρια. Πὼς είπατε; Θωμάς Καστέρας; Μήπως και λέτε τὸν μπαρμπά Θωμά; «Αμ» τὸν μπαρμπά Θωμά τὸν ξέρω πολὺ καλά και βέβαια που τὸν γνώριζω και τὸν καλογνωρίζω που να μην έβωνα να τὸν εἶχα γνωρίσει. Μα δεν μου λές τί δυσοληφίες έχει ή άφεντιά σας με τὸν προκομμένο τὸν Καστέρα;

— Καστέρας όχι Κασπέρας, Θωμάς Καστέρας λέγεται.

— Καστέρας, Κασπέρας τὸ ίδιο κάνει ἐγὼ τὸν ξέρω μπαρμπά Θωμά.

— Καλά, αλλά που βρίσκεται τελοςπάντων αὐτὸς ο μπαρμπά Θωμάς;

— Α, βέβαια δεν είναι δω. Όταν μου πούλησε τὸ ξενοδοχείο εἶδω κι' ένα μήνα—και να σοῦ πῶ τὴν αλήθεια με πρόκοψε— μου εἶπε πως θα πήγαινε να καθίσει στὸ Βλιδάχ. Αὐτὸ ξέρω, κύριέ μου.

— Εὐχαριστῶ, κυρά.

Κι' ο κύριος Περικλής χάρηκε τόσο που τὰ τρία παιδιά δεν ήάμεναν με τὴν χοντρογυναίκα εκείνη που διεύθυνε τὸ ξενοδοχείο σὴ «Έλπίς» ὥστε χωρίς να περιμένη άλλη πληροφορία έπήρε τὰ παιδιά και ξεκίνησε κατ' εὐθείαν γιὰ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Εκεί έφαγαν στὸ διπλανὸ ξενοδοχείο περιμένοντας να έλθη τὸ τρέινο που θα τοὺς πήγαινε στὸ Βλιδάχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'
Θωμάς Καραδέκας

Τὸ Βλιδάχ βρίσκεται εἰκοσι λεπτά τῆς ώρας μακριά απ' τὸ Βουφαρικό. Στις τέσσερις και τέταρτο τὰ τρία παιδιά κι' ο πρόθυμος οδηγός τους έφθασαν στὸν Βλιδάχ και ξεκίνησαν άμέσως γιὰ να βρουν τὸν θείο τους. Τέτοιος ήταν ο κόπος τῶν παιδιῶν να βουν τὸν θείο τους, που περνούσαν τοὺς δρόμους χωρίς να κοιτάζουν, οὔτε άριστερα οὔτε δεξιά. Έπειτα και ο ήλιος ήταν άκόμη πολὺ ζεστός και οί δρόμοι ήταν σχεδόν έρημοι. Κάπου κάπου ξεπρόβαλε κάτω από τῆς στοές τῆς Πλατείας τῶν δ'πλων κανέναν μαύρο τυλιγμένο στὸ μπουρνούζι του ἐνὼ μερικοί στρατιῶτες πήγαιναν φαγητὸ στοὺς άξιωματικούς μες' σὲ καλάθια.

— Όταν οί τέσσερις φίλοι μας έφθασαν κοντά στὴν Πόλη Έλ-Σέβτ, δηλαδή στὴν Πόλη τοῦ Σαββάτου, άκουσαν έξαφνα μια άλλόκοτη μουσική. Ήτανε ένα τάγμα Άλγερίνων που γύριζε από τὰ γυμνάσια.

Τὰ τρία παιδιά δεν είχαν ποτε τους δη Άλγερίνους στρατιῶτες. Για τούτο τοὺς κοίταζαν με μεγάλη περιέργεια.

— Όταν τὸ τάγμα πέρασε οί φίλοι μας βγαίνοντας απ' τὴν Πόλη Έλ Σέβτ βρέθηκαν σ' ένα θραιότατο δρόμο με κομψά σπία περιτριγυρισμένα από δένδρα. Σε λίγο εἶδαν ένα μεγάλο ελαιώνα με μεγαλόπρεπα δέντρα. Ήταν τὸ Ίερὸ Άλσος, τὸ πιὸ αξιόθεάτο πράγμα τοῦ Βλιδάχ.

Μ' ὄλο που τὰ ελαιόδένδρα ήταν πελώρια, τὰ παιδιά οὔτε τὰ κοίταζαν γιατί άκριβῶς τὴν ίδια στιγμή εἶδαν

στὴν ἀντικρυνή γωνιά τοῦ δρόμου ένα μικρὸ ισόγειο σπίτι με πράσινα παραθυρόφυλλα. Πάνω απ' τὴν πόρτα ήταν ή έπιγραφή «Ξενοδοχείον τοῦ Άστέρος». Βέβαια τὸ κατάστημα ήταν μικρὸ και έντελῶς διαφαντικὸ από τὸ ξενοδοχείο τῆς «Έλπίδος» που γνωρίσαμε.
(Ακολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΜΑΞΑ

Κάποτε, ο Μαρτίνος Σιγούρος, μεγάλου πιά, είχε πάει στὴν πατρίδα του Ζάκυνθο. Άν κι' είχε τελειώσει τις σπουδές του πρὸ πολλοῦ— ήταν μάλιστα κι' άκόλουθος στὸ Υπουργείο τῶν Έξωτερικῶν— εξακολουθούσε, σὰ λόγιος, να διαβάζει, και κάθε φορά που κατέβαινε από τὴν έξοχή του στὴν πόλη, κουβαλούσε κι'

ένα δέμα βιβλία, που τὸ άφηνε στὴ Δημόσια Βιβλιοθήκη κι' έπαιρνε άλλο.

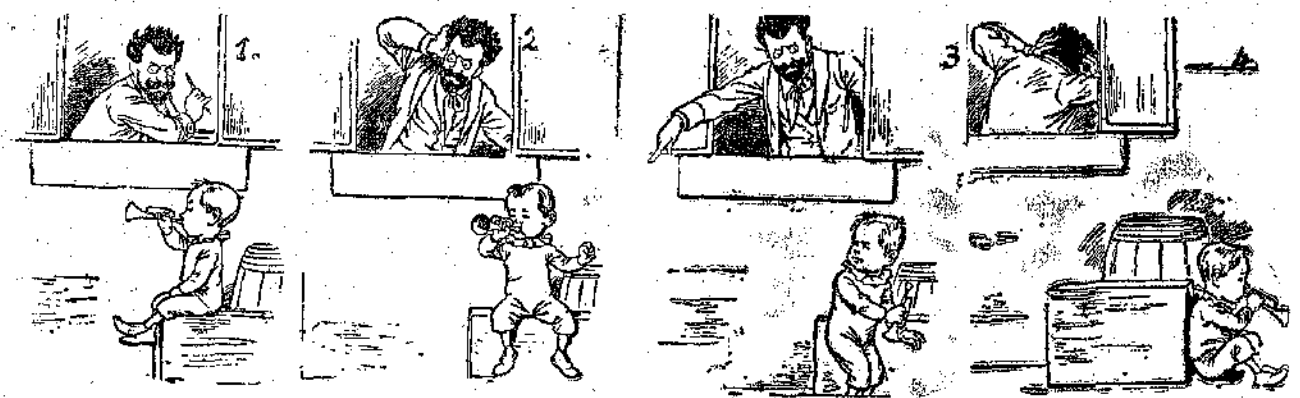
— Ο άμαξάς του άπορούσε πολὺ. Ήξερε πως τάλλα άρχοντόπουλα έσπούδαζαν, διάβαζαν έναν καιρό, έπειτα γίνονταν γιατροί, δικηγόροι, ήπάλληλοι στὴν Τράπεζα ή στὸ Τηλεγραφεῖο, και τὰ βιβλία τάφηναν, γιατί είχαν μάθει πια εκείνα που τοὺς χρειάζονταν. Πὼς ο γιός του Σιγούρου, σ' αὐτὴ τὴν ηλικία, διάβαζε άκόμα;

Μια μέρα, δεν μπόρεσε να βασιτάξει. Κι' απέξω από τὴ Βιβλιοθήκη, ἐνὼ ο Σιγούρος φόρτωνε πάλι στὰ μάξι ένα μεγάλο δέμα βιβλία, ο άμαξάς του, με συγκρατημένο τόνο μομφῆς και οίκτου, τοῦ εἶπε:

— Άκόμα δεν τάμαθες, άφέντη;!

O ANANIAS

ΑΠ' ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ

— Ο κ. Ορφείδης Μελωδίας, ποιητής, ἐνὼ γράφει κάποιο σπουδαίο του παίημα, ένωπιζεται ήχος οχι πολὺ γλυκεῖας μουρμούρας...

Βγαίνει στὸ παράθυρο και βλέπει εκεί απέξω τὸ μικρὸ Σωτήρη καθισμένο σὲ μια κασόνα, να παίζει τὴν καραμούζα του.

— Έ, μικρὸ τοῦ φωνάζει: πηγαινε παρακάτω. Βοήθα τὰρα θάκούει; Δέν μάφηνεις να γράφω... Φύγε σοῦ λέω, μακριά!

— Ο Σωτήρης κάνει πως ψεύεται, άλλ' αντί να πάη μακριά, κρόδαται πίσω απ' τὴν κασόνα κι' εξακολουθεῖ να παίζει δυνατῶτερα.

Τι να κάνει ο ποιητής; Εναδυναίγει και τοῦ λέει με γλυκά: — Νά, καλὸ μου παιδί, πάρε ένα τάλληρο και δός μου τὴν καραμούζα σου.

— Ο Σωτήρης τοῦ τὴ δίνει και φεύγει ένθουσακαμένος. Κι' ο κ. Μελωδίας συλλογίζεται: «Καλὸ τὸ σκέφτηκα, και με τὴ δική του τέσσερις.

— Άλλά που! Ο Σωτήρης μαζεύει τὰ γεροντόπουλα και τοὺς αγοράζει με τὸ τάλληρο από μια καραμούζα τοῦ καθενός, και με τὴ δική του τέσσερις.

Κι' ὄλοι μαζί, πάνε κάτω απ' τὸ παράθυρο τοῦ κ. Μελωδία κι' αρχίζουν: τοῦ-τοῦ! τοῦ-τοῦ! Φανατοῦστε πια τὴν ἀπελιπία τοῦ ποιητή!..

Η φωτογραφική αυτή σειρά, χωρίς τὰ λόγια, άνακοινώθηκε από τὸ Δεξαμενὸ Νησί

Α. ΚΟΥΡΙΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΣΠΟΥΡΓΙΤΩΝ

[Συνέχεια από το προηγούμενο]

«Ο ποιητής χωρίς ν' άπορήσει πώς κατάλαβε τη γλώσσα του σπουργίτη, άποκρίθηκε :

— Άχ ! σπουργιτάκο μου ! Τι να κάνω ; Νάξερεις πόσο στενοχωριέμαι κι' υποφέρω εδώ !

— Δέν πειράζει. Καλά κάθεται. Θα συνήθισες ! είπε ο σπουργίτης και φηρη ! πέταξε σά σαΐτα.

«Έπειτα σ'ό γειτονικό κλαδί κάθισε ή τοίχλα, ή κοροϊδεύτρα, κι' άρχισε να λέη :

— Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας ποιητής που άγαπούσε τα πουλιά κι' ελο τ'ακλεινε μέσ' τ'ά κλουδιά. «Ο ποιητής άχε' μένον κατάλαβε τη γλώσσα της τοίχλας, αλλά και μ' ελη τη ζάλη του έκανε τη σκέψη πώς οι σίχοι της δέν ήταν καθόλου άρατοι.

Τήν ιδία όμως στιγμή ήρθε και κάθισε δίπλα στην τοίχλα ένα πολύ μεγάλο μαυροπούλι και με δυνατή φωνή φώναξε :

«Άλλαξαν όμως οι καιροί και ο καλός μας ποιητής βρέθηκε μέσα σ'ό κλουδί επάνω σ' ένα δλοπράσινο κλαδί.»

— «Ε ! καλά τ'ά είπας ! ρώτησε ίκανοποιημένο τ'ό μαυροπούλι.

— Μπράβο-μπράβο ! Ύπέροχα ! Μπεις ! φώναξαν ελλά τα πουλιά μεγάλα και μικρά.

— Παρακάτω ! είπε ή τοίχλα. Οι σίχοι αυτοί είναι δικό μου και τ'ό μαυροπούλι με τή συνήθισμένη του αυθάδεια μού τ'ό άρπαξε.

Τά πουλιά άρχισαν να φιλονεικοϋν, άλλ' ο ποιητής δέν παρακαλούθησε τη φιλονεικία τους, γιατί έκτος από τη ζάλη και την πίκρα για τ'άπειράγματα τ'ών πουλιών, ένοιωσε κι' ένα άλλο δυσάρεστο συναίσθημα.

Αισθάνθηκε πώς γι' αυτόν κυλούσε ο καιρός πολύ άργά. Τ'ό κάθε δευτερόλεπτο τ'ού φαινόταν μακρό σά μιά βδομάδα, τ'ό λεπτό σά χρόνος, κι' ή άρα σάν αιώνας και κοντά σ' αυτά ένοιωσε και δυνατή πείνα.

— Πόσο πεινώ ! φώναξε θλιβερά ! Δίπλα του βρέθηκε ξαφνικά μιά κουρούνα. Στ'ό ράμπος της κρατούσε ένα μισοχαρισίο ποδάρι ψητό μισοφαγωμένο.

— Όμολόγησε, φωναχτά, ώστε να σ' ακούσουν ελοι, είπε ή κουρούνα, πώς είσαι κακός άνθρωπος και θά σου δώσω να φας.

«Ο ποιητής πρόθυμα φώναξε :

— Είμαι κακός, κακός, κακός άνθρωπος.

— Σωστά, είπε ή κουρούνα και τ'ού έχωσε μέσα άπ' τ'ά κάγκελλα τ'ό κόκκαλο.

«Ο ποιητής λαίμαργα άρχισε να τρώη. Άμα τ'ό γλυψε καλά-καλά πάλι τ'ού φάνηκαν ατέλειωτες οι ώρες κι' ένοιωσε δυνατή δίψα.

— Άχ, πόσο διψώ ! φώναξε.

Είδε τότε απέναντί του σ' ένα κλαδί ένα τεράστιο παπαγάλο, που κρατούσε με τ'ό ράμπος του ένα κουβά με νερό. «Ο παπαγάλος είπε :

— Φώναξε δυνατά, πώς σ'ό ποιητής είσαι άνόητος και θά σου δώσω να πιης.

Κι' ο ποιητής ξαναφώναξε :

— «Ο ποιητής είναι άνόητος ! «Ο ποιητής είναι άνόητος !

— Πολύ σωστά, ξανάπαν ελα τ'ά πουλιά. Κι' ο παπαγάλος σύμφωνα με τή συμφωνία τους, τ'ού έδωσε να πιη.

Πέρασε λίγη άρα, που φάνηκε σ'όν ποιητή σάν ένας μήνας κι' ο ποιητής θέλησε να καπνίση. Πέταξε κοντά του ή καρακάξα—ή γνωστή για τήν κλεψιά της— κι' είπε κοιτάζοντας μακριά.

— Βλέπω εκεί κάτω—μακριά— σ'ό δρόμο, ένα άποσίγαρο. Μπορώ να πάω να σου τ'ό φέρω, με τή συμφωνία έως δτου να πάω και να γυρίσω, σ'ό να λές : «Καλά να πάθω !»

— Καλά να πάθω ! Καλά να πάθω ! άρχισε να φωνάζη ο ποιητής.

«Η καρακάξα πήγε και τ'ού έφερε ένα μικρό άποσίγαρο, που άναβε άκόμα κι' ο ποιητής τ'ό ρούφηξε ήδονικά.

Και πάλι τ'ού φάνηκε πώς πέρασε πολύς, πάρα πολλός καιρός. Όυτε να φάη, ούτε να πιη, ούτε να καπνίση πιά είχε άραξη. Αισθάνθηκε ξαφνικά πώς ελα αυτά τ'ά αισθήματα είναι τιποτένια, συγχρόνως με τ'ό συναίσθημα τ'ής σλαβιάς.

«Πόσα άραγε χρόνια κάθεται σ' αυτό τ'ό κλουδί και πόσα ακόμα θά καθήσω ! : σκέφτηκε. Κι' άρχισε να κλαίη και να χτυπά τ'ό κεφάλι του σ'ά σιδερένια κάγκελα λέγοντας :

— Άγαπημένα μου, καλά μου πουλάκια, άνοιχτε μου, έλευθερώστε με !

— Άκόμα αυτοσ' είσαι : τόν ρώτησε από ψηλά, ο σπουργίτης.

— Καλό μου σπουργιτάκι : εδώ είμαι και ποιος ξέρει πόσον καιρό άκόμα θά βασανίζομαι. Μήπως ξέρεις κανένα τρόπο να έλευθερωθώ ;

— Ξέρω είπε ο σπουργίτης. Πές : Ποτέ πιά δέν . . .

Κι' ο ποιητής πριν τελειώση τη φράση του φώναξε :

— Ποτέ πιά δέν θά κλείνω τ'ά πουλιά σ'ά κλουδιά.

Και πάλι σάν σ'ε ταινία κινηματογράφου :

«Ο σπουργίτης φώναξε : Τσίρι ! κι' άμέσως ο ποιητής βρέθηκε σ'όν κήπο του, καθισμένος πάνω σ'ό πρασινο μπαγκάκι του και μπροστά του πάνω σ'ά κλαδιά τ'ών δένδρων κρέμονταν τ'ά κλουδιά με τ'ά πουλάκια. «Ο γεροντάκος όμως είχε γίνει άφαντος.

— Τ' είναι τούτο ; «Όνειρο είδα, σκέφθηκε ο ποιητής. Κοίταξε τ'ό χέρι του κι' είδε πώς τ'ά δυδ του δάχτυλα, ο μασάκι κι' ο πάραμπος ήταν δεμένα με μιά παλιά σκούρα κορδέλα.

(Τ'ό τέλος σ'ό ερχόμενο)
(*Από τ'ό Ρωσικό) ΛΙΖΑ ΜΑΡΚΟΥ-ΠΙΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Η ΒΛΥΜΑΣΤΗ ΑΝΑΚΛΑΥΣΗ ΤΟΥ ΥΨΙΦΡΟΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΚΗ

Μιά άπ' αυτές τις ήμέρες ο φίλος μου ο Άζαρίας μήτηρ σάν μπόμπα μες στην κάμαρά μου.

— Πού είσαι ; μου φώναξε μ' ελο που μ' έδλεπε δλόκληρον μπροστά του. Πήγες να επισκεφθής τόν κ. Ύψιφρονα Μικρουλάκη ;

— Όχι, έκανα άτάραχος, δέν έχω τήν τιμή να γνωρίσω αυτόν τόν κύριο, ποιος είναι ;

— Δέν ξέρεις τόν Ύψιφρονα Μικρουλάκη ; Άμ' που ζης, Άνανία μου ; Είναι ο μεγαλύτερος σοφός τ'ής εποχής μας και για δόξα και τιμή μας είναι Έλλην από τήν Άμερική. Βρίσκεται για λίγες μέρες περαστικός στην Άθήνα και φεύγει μεθούριο για τ'ό Παρίσι, όπου πάει να κάνη ανακοίνωση για μιά θαυμαστή ανακάλυψή του.

Τι τ'ά θέλετε, επηρεάστηκα από τ'ά λόγια τ'ού Άζαρία και άποφάσισα να επισκεφθώ τ'ό Έλληνοαμερικανό σοφό. Με δέχθηκε φιλοφρονέστατα και με πέρασε σ'ό γραφείο του.

— Είναι αλήθεια πώς κάνετε μιά σπουδαία ανακάλυψη ; άρχισα να τόν ρωτώ, όπως κάνουν οι δημοσιογράφοι.

— Μάλιστα, μου είπε, ύστερα από έπτά δλόκληρα χρόνια δουλειάς και μελέτης άποφάσισα να κάνω γνωστό σ' ελο τόν κόσμο ένα νέο φάρμακο που θά προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα. Τ'ό φάρμακο αυτό είναι δυδ οκόνες : «Η νανόκονη και ή γιγαντόκονη.

Και με τ'ά λόγια αυτό μου έδειξε άπάνω σ'ό τραπέζι δυδ βαζάκια γεμάτα με μιά άσπρη σκόνη.

— Παίρνετε μιά κουταλιά τ'ού γλυ-

κού άπ' αυτή τή σκόνη : στή στιγμή γίνεσθε γίγας. Παίρνετε μιά κουταλιά από τήν άλλη ; γίνεσθε άμέσως νάνος.

«Η γιγαντόκονη, συνέχισε γίνεται με βάση τ'ό πεντάτομον διοξειδίου τ'ού άζώτου, που έχει, καθώς ξέρετε, (δέν τ'ό ήξερα καθόλου, μα κούνησα καταφατικά τ'ό κεφάλι μου) τήν ιδιότητα να διαστέλη σημαντικά τ'ά ζωικά κύτταρα. Μόλις λοιπόν ένας άνθρωπος δοκιμάση άπ' αυτή τήν σκόνη, ελα τ'ά κύτταρά του διαστέλλονται, φυσικά διαστέλλεται και δλόκληρο τ'ό σόμα του και έτσι ένας άνθρωπος με κανονικό άνάστημα μπορεί σ'ε λίγα λεπτά να φθάση σ'ε ύψος 2,50 ως 3 μέτρων. «Η νανόκονη πάλι γίνεται με βάση τ'ό παουμίνιον τ'ό μικροσκοπικόν, μιά ουσία που βρίσκεται σ' ένα φυτό τ'ής Ιαπωνίας και που έχει τήν ιδιότητα να συστέλη τ'ά κύτταρα.

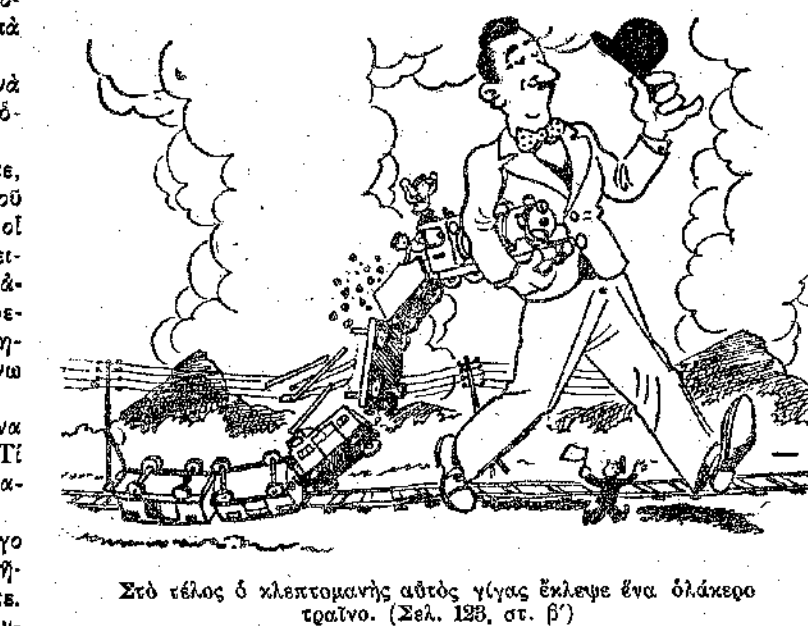
«Αναγκάστηκα να διακόψω τόν σοφό ομιλητή μου.

— Με συγχωρείτε, έκανα, αλλά πριν μού είπατε πώς αυτές οι δυδ οκόνες σας πρόκειται να προσφέρουν άνυπολόγιστες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα. Δέν καταλαβαίνω όμως . . .

Με κοίταξε μ' ένα ύφος σάν να έλεγε : «Τι βλάκας που είσαι, κακομοίρη μου.»

— Σκεφθήτε λίγο και θά τ'ό αντίληφθητε και σεις, μου είπε. «Όταν δώσω σ' έναν άνθρωπο μιά κουταλιά από τή γιγαντόκονή μου, ελα του θά διασταλούν : τ'ά μέλη του, τ'ό σόμα του, τ'ό κεφάλι του, τ'ό μυαλό τ'ού σ'ας τονίζω τ'ό μυαλό του. Χάρης στή σκόνη μου τ'ό μυαλό γίνεται μεγαλύτερο. «Αν λοιπόν ένας μαθητής έχει να μάθη ένα δύσκολο μάθημα, παίρνει μιά κουταλιά, γίνεται γίγας, τ'ό μυαλό του γίνεται κι' αυτό γιγάντιο και μαθαίνει τ'ό μάθημά του με τή μεγαλύτερη ευκολία.

«Φανταστήτε λοιπόν τί εφαρμογή μπορεί ν'έχη αυτό τ'ό ουσίημα : ελοι οι επιστήμονες, οι πολιτικοί, οι στρατιωτικοί, ελοι όσοι έχουν να εκπέσουν μεγάλα έργα και να λύσουν μεγάλα ζητήματα, χάρης στή σκόνη μου θά μπορούν να κάνουν τ'ό μυαλό τους διπλάσιο ή τριπλάσιο σ'ε εγχο και να προσφέρουν διπλές ή τριπλές υπηρεσίες.

Στ'ό τέλος ο κλεπτομανής αυτός γίγας έκλεψε ένα δλόκερο τραίνο. (Σελ. 128, στ. β')

πρώην ανάπτυξη, σωστό γίγαντα. Τ'ό παιδί αυτό δέν ήταν μόνο γίγας, μα ήταν και κλεπτομανής. Έκλεβε έτσι, γιατί τ'ού έκανε κέφι, και ή οικogeneia του που ήταν πολύ πλούσια, επλήρωνε κάθε φορά για να τόν γλυτώση από τή φυλακή. Τ'ό κακό όμως είναι που τ'ού άρασε να κλέβη μόνο πράγματα άνάλογα με τ'ό άνάστημά του. Στην αρχή έκλεβε ντουλάπια και αυτοκίνητα, ύστερα όσο μεγάλωνε τόσο τ'ό κακό χειροτέρευε : Έκλεψε ένα λεωφορείο δλόκληρο και σ'ό τέλος ένα έμπορικό τραίνο με σαράντα βαγόνια. Οι δυστυχημένοι γονείς του, που κόντευαν να καταστραφούν άκουσαν να γίνεται λόγος για τήν ανακάλυψή μου και ήρθαν και με βρήκαν. Έδωσα σ'ό γιό τους μιά δυνατή δόση νανόκονη και τόν έκανα ψηλόν σάν παιδί τριών χρόνων. Εί-

— Κι' ή άλλη σκόνη ; ρώτησα.

— Αυτή είναι πολύτιμη για τούς ανθρώπους που ή δουλειά τους τούς άποχερώνει να κρύβονται, να περνούν άπαρατήρητοι, π. χ. σ'ό σ' αστυνομικούς, σ'ό υνέτεκτιβ. Ένας υνέτεκτιβ που θέλει να ανακαλύψη έναν έγκληματία παίρνει λίγη άπό τή νανόκονη και γίνεται τόσο μικροσκοπικός, που είναι σχεδόν άθεατος και μπορεί να τρυπήση όπου-δήποτε χωρίς να τόν πάρουν είδηση. «Όταν φθάση ή άρα να συλλάβη τόν ακούρη, παίρνει λίγη άπό τήν άλλη σκόνη, γίνεται εϋθύς πελώριος και κανείς δέν μπορεί να τ'ού αντίσταθη.

«Η νανόκονη μ' έδοθήσθη τώρα τελευταία να σώσω μιά οικογένεια από μεγάλη δυστυχία. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν ένα παιδί μ' εζαιρητική ταδάν. Φαίνεται όμως πώς δέν τ'ό είχε πάρει είδηση κι' εξακολούθησε να ανακατεύη νευρικά τ'ό τ'όσά του μέσα σ'ό μικροσκοπικό του φλυτζανάκι. Ύστερα άπλωσε τ'ό χέρι του και νομίζοντας πάλι πώς παίρνει ζάχαρη, άρπαξε τ'ό μπουκαλάκι με τή νανόκονη και τ'ό άδειασε δλόκληρο σ'ό φλυτζάνι του. Μόλις ήπιε δυδ ρουφηξίες και άρχισε να χαμηλώνη με λιγγιώδη ταχύτητα. Τ'ό κεφάλι του κατέβηκε άστραπιαία από τ'ό ταδάν και σ'ε λίγο εξαφανίστηκε κάτω από τ'ό γραφείο.

«Αναγκάστηκα να σκύψω για να βρω τόν κ. Ύψιφρονα που είχε γίνει νάνος σωστός. «Ηταν τώρα μικρός σάν κουκλίτσα και κοίταξε γύρω του αστισμένος.

Τόν έσήκωσα με προσοχή βουλώνοντας τ'ό στόμα του με τ'ό δάκτυλό μου για να τόν έμποδίσω να φωνάζη και τόν έπήγα σ'ό Άζαρία.

«Εκεί τόν εβάλαμε σ'ό άδειο κλουδί τ'ού μακαρίτη παπαγάλου και τόν εγκαταστήσαμε επάνω σ'ό γραφείο.

«Όποτε πάω να ιδώ τόν Άζαρία τρέχω άμέσως να καλημερίσω και τόν σοφό χημικό.

Στ'ήν αρχή μάλιστα με ιδη γίνεται έξω φρενών με σάν τ'ού δώσω λίγη ζάχαρη σ'ε σκόνη, ήμερεύει και οι δυδ μας κάνουμε πολύ ενδιαφέρουσες έπιστημονικές συζητήσεις.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΘΑΡΡΑΛΕΑ ΜΗΤΕΡΑ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΑΝΑΝΔΡΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Θά σάς διηγηθώ μιὰ θραϊά συγκινητική ιστορία που έγινε τώρα τελευταία στη Ν. Αφρική.

Μιά φτωχή άραπιά είχε πάει μαζί με τὸ μικρό της στὴν άκροποταμιά νά πλύνη, όταν εξαφνα βγήκε μέσα ἀπὸ τὸ νερό ένας κροκόδειλος και τῆς άρπαξε τὸ παιδί της μπρὸς στὰ μάτια της. Ἡ δυστυχεμένη μητέρα ἀντι νά βάλῃ τίς φωνές και νά ζητήσῃ βοήθεια, αποφάσισε νά τὰ βγάλῃ πέρα μοναχή της με τὸν κροκόδειλο και ἀσθόρμητα άρπαξε τὴν οὐρά του και άρχισε νά τὴν τραβᾷ με δύναμη, πράγμα που χρειάζεται κάποιο θάρρος γιά νά τὸ κάμῃ κανείς.

Ὡστόσο ὁ κροκόδειλος δὲν φάνηκε νά ἐνοχλήθηκε καθόλου ἀπὸ τὸ τραγημα τῆς οὐράς του και ἐτοιμάστηκε νά βουτήξῃ μαζί με τὴ λεία του, όταν ἡ ξετρελλαμένη μητέρα, μὴ ξέροντας πιά τί κάνει, ἐπήδησε, μὲς στὴν ἀπειρία της, ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ κροκόδειλου και ἐσκύψε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του γιά νά τοῦ πάρῃ τὸ παιδί. Ἐκεῖνος θύμωσά σὲ τέτοιο σημεῖο νοιώθοντας στὴ ράχη του τὴν ἀτρόμητη άραπιά, ὡστε ἀπὸ τὴν ἐκπληξή του ἀνοίξε τὸ στόμα του, άφησε τὸ μωρό νά πέσῃ και ἐχάθηκε στὸ ποτάμι.

Τὸ καιμένο τὸ άραπόπουλο ἦταν ακόμη ζωντανό· περιποιήθηκαν τίς πληγές του με διάφορα βότανα και

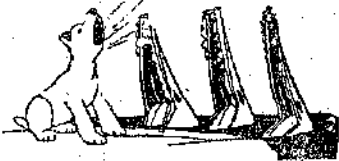

κατάφεραν νά τὸ γιατρέψουν. Πῶς σάς φαίνεται ἡ αὐτοθυσία τῆς άραπίνας μαμμᾶς;

ΟΠΟΥ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΟ ΜΑΣΤΟΡΗ ΤΟΥΣ

Μολαταῦτα δὲν εἶναι ἀνάγκη νά ριφωκινθῶνεὐσῃ κανείς τὴ ζωή του σὰν τὴ νεαρά άραπιά γιά νά γλυτώσῃ τὸ παιδί του ἢ τὸν ἑαυτὸ του· μπορεί νά τὸ καταφέρῃ και με τὴν

ἐξυπνάδα. Καί μ' ὄλο που οἱ κροκόδειλοι εἶναι, καθὼς λένε, πολὺ πονηρὰ ζῷα, ἐβρήκαν ἐν τούτοις τὸ μά-

στορή τους με τοὺς σκόλους που φάνηκαὶ πονηρότεροι.

Τὸ κρέας τοῦ σκόλου εἶναι γιά τὸν κροκόδειλο ἡ μεγαλύτερη λιχουδιὰ και ἂν κανένα δυστυχεμένο κουτάβι ἐπιχειρήσῃ νά περάσῃ κανένα ποτάμι κολυμπώντας, δὲν ἔχει ἐλπίδα νά βγῇ στὴν ἄλλη ἀκρὴ ζωντανό. Κάποιος κροκόδειλος θὰ τὸ χάψῃ στὴ μέση τοῦ δρόμου. Οἱ σκόλοι θμως, σὰν ἐξυπνα ζῷα που εἶναι ἔκαναν τὴν παρατήρηση πὼς ὁ κροκόδειλος μ' ὄλο που κολυμπᾷ γρήγορα και άρπάζει τὸ θῦμα του σὰν ἀστραπή, ἔχει ὡστόσο κάποια δυσκινησία και δὲν μπορεί νά στρίψῃ εὐκολα κι' ἔδωλαν ὁ ἔφαρμαγή ἕνα σύστημα σ' ἄληθεια σατανικό. Ὅταν θέλουν νά περάσουν ἕνα ποτάμι, πᾶνε σ' ἕνα σημεῖο αρκετὰ ἀποκαρσυσμένο ἀπὸ καινο που θέλουν νά περάσουν και άρχίζουν νά γαυγίζουν, νά οὐρλιάζουν, νά κάνουν πραγματικό χαλασὸ κόσμο. Οἱ κροκόδειλοι ἀκούγοντας ἑαὲς αὐτὲς τίς φωνές, κολυμποῦν με ὄλη τους τὴ γρηγοράδα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καὶ όταν μαζευτοῦν ὄλοι και ἀνοίξουν τὰ στόματά τους γιά νά τὸν χάψουν, ὁ μεζές, βέβαιος πιά πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας κροκόδειλος που νά λείπῃ, ἀντι νά πάει στὸ στόμα τους, τὸ βάζει στὴν τρεχάλα, φθάνει σ' ἕνα μέρος ἔρημο και περνᾷ τὸ ποτάμι μ' ὄλη του τὴν ἀσφάλεια.

ΟΠΟΥ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΜΑΝΙΚΥΡ!

Ἡ άραπιά μητέρα πῆδησε στὴ ράχη τοῦ κροκόδειλου γιά νά σώσῃ τὸ παιδί της· οἱ σκόλοι τοὺς κοροϊδεύουν· τί θὰ πῃ θμως κανείς γιά τὸ φύλακα τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου που τοὺς κάνει μανικῦρ!

Μάλιστα, ένας νεαρός κροκόδειλος που ἔφεραν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Νετλο στὸ Λονδίνον, ἔχει κάτι νύχια που μεγαλώνουν τόσο γρήγορα, ὡστε ὁ

φύλακας που ἔχει ἀναλάβει νά τὸν προσέχῃ και νά τὸν περιποιῆται και νά φροντίξῃ γιά τὴν ὕγεια του, εἶναι ὑποχρεωμένος νά ὀπλίζεται κάθε μῆνα με λίμα και ψαλλίδι και νά φέρνῃ τὰ νύχια τοῦ νεαροῦ Αἰγυπτίου σ' ἕνα λογικὸ μάκρος. Μανικιουρί-

στας γιά κροκοδειλους, νά με τὴν ἄληθεια ἕνα παράδοξο ἐπάγγελμα.

ΡΟΜΠΟΤ ΓΕΩΡΓΟΙ

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τὴν Ἀφρική και τοὺς κροκοδειλους της κι' ἄς πάμε στὴν Ἀμερικὴ που κάθε μῆνα μὲς παρουσιάζει κι' ἕνα καινούργιο παράδοξο. Τούτη λοιπὸν τὴ φορά διάβασα πὼς ἕνα ἐργοστάσιο ἔβγαλε δυὸ νέους ρομπότ πραγματικὰ θαυμάσιους. Θὰ ἔχετε ἴσως ἀκούσει γιά τοὺς ρομπότ, τοὺς μηχανικοὺς ἀνθρώπους που ἡ συσκευή τους λειτουργεῖ ἔτσι ὡστε νά κάμῃ μιὰ ὀρισμένη δουλειὰ

που διαφορετικὰ θὰ ἔπραπε νά τὴν κάμῃ ἕνας ἀνθρώπος.

Ἀπὸ τοὺς καινούργιους λοιπὸν ρομπότ ὁ ἕνας θερίζει τὰ ζαχαροκάλαμα. Ἀκούραστος κόβει, κόβει ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ὡς τὸ βράδυ και σὲ μιὰ μέρη κάνει τὴ δουλειὰ πενήντα ἀνθρώπων. Ὁ δεύτερος θερίζει τ' άραπροσίτια. Τὰ κόβει, τὰ ξεφλουδίζει και τὰ ρίχνει στὸ καμίνι. Δουλειὰ θηλαιδῆ τριῶν συγχρόνως ἀνθρώπων!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΥΓΗ

Με λυμένα τὰ χρυσά μαλλιά
Και γεμάτα τριαντάφυλλα.
Ἡ ροδάτη σήμερα τρελλή Αἰγούλα
Ἐτρεξε στὴ θάλασσα νά καθορραστῇ.
Καὶ στὸ δρόμο
Τῆς πέσαν λίγα τριαντάφυλλα...

Μέσα μου σκορπιέται
Ἀσμένιου ὄρθρου τὸ κελαϊδισμα,
Τὸν κῆπο μου γεμίζει
Κελαρωτή χαρά.
Θάνατὸ μῦθο τῶν τριαντάφυλλων
Που πέσανε ἀπ' τῆς Αἰγῆς
Τὰ ὀλόχρυσά σήμερα μαλλιά...

Ἄσπρος Γλάρος [B]

XIONI

Πέφτει ψηλά ἀπ' τὰ σύννεφα κι' ἔρχεται κάτω στὴ γῆ σκεπάζοντάς τὴν μ' ἄσπρο σαντόνι. Σαῖτια δένδρα, λειβάδια ὄλα τὰ θραϊά κι' ὄλα τὰ ἀσχημα που βλέπει κανείς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἔχουν σκεπαστεῖ.
Δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ νερὸ συμπυκνωμένο, γαμωμένο και κρῖο, που εἶναι πὸ ἄσπρο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο.
Σὲ πόσους δίνει τὴ χαρὰ και σὲ πόσους τὴν λύπη!
Τὴν χαρὰ σὲ καινοὺς που τὸ ζητοῦν, που τὸ θέλουν μόνο γιά παιχνίδια, και τὴν λύπη σὲ καινοὺς που τὸ μισοῦν γιὰτί δὲν ἔχουν τὰ μέσα νά προσφύλαχτοῦν ἀπ' τὸ κρῖο που φέρνει μαζί του.

Πέφτει πάνω σ' ἀπότομες κορφές που δὲν τίς πάτησε ἀνθρώπου πόδι που οὔτε πουλιά δὲν ἔχουν ἐκεῖ κατοικήσει. Κι' ὄταν πᾶ πέσει ἐκεῖ, δὲ φεύγει γρήγορα, γιὰτί ἀπ' ἐκεῖ κανείς δὲν τὸ δῶχναι οὔτε με σκούπες οὔτε με τίποτα, κανεῖς δὲ τὸ πατῶ.
Τυλιγμένες μέσα στὰ σύννεφα οἱ κορφές τὸ κρύβουν ἀπὸ τὰ βέβηλα μάτια. Τὰ μάτια που ὄλα θέλουν νά τὰ ἀνακαλύψουν, ὄλα νά τὰ δοῦν.

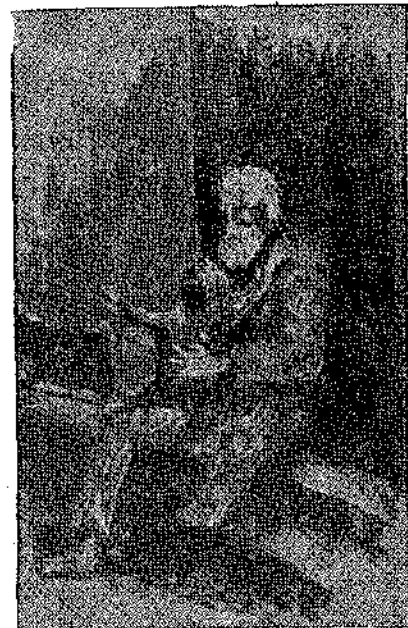
Πέφτει μὲς στὶς πόλεις, στὸὺς δρόμους, στὰ σῖτια στὶς ἀῶλες και κάνει τὰ παιδιά νά τρέχουν χαρούμενα γιά νά τὸ πᾶσουν.
Μὰ ἔδῳ δὲν εἶναι τὸ χιόνι τῶν βουνῶν. Βρώμικο, λασπομένο, χλιοπατημένο περιφρονεῖται ἀπ' τοὺς πιά πολούς, γιὰτί θέλουν, λέει, νά πᾶνε μὲς στὰ σῖτια κοντὰ στὶς φωτιές γιά νά ἔτσιανθοῦν. Καὶ τὸ δῶχνουν κλατσόντας τὸ με τὰ πόδια ἢ σκουπίζοντάς το με τίς σκούπες.

Εἶναι ἄλλοιώτικο τὸ χιόνι μὲς τίς πολιτείες: βρώμικο, γλιστρὴ και κάνει τοὺς ἀνθρώπους νά πέφτουν, λὲς και θέλει νά ἐκδικηθῇ αὐτούς που τὸ πατοῦν.

Καὶ δὲν σταματᾷ νά πέφτῃ, σκεπάζοντας ὄλα κρύβοντας τὴν διαφορὰ τοῦ ἀσχημοῦ ἀπ' τ' ὄμορφου.
Και ὄλο πέφτει ἡμέρα, ἀθόρυβα σκεπάζοντάς τα ὄλα...

Πᾶς [Γ]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

τοῦ τραπέζιου, ὡς τὸ ἄλλο και σὲ μιὰ στιγμή πηδά κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἄλλὰ ὄχι μόνο του. Τραβᾷ μαζί του τὸ τραπέζομάνδουλο και τὸ μελανοδοχεῖο, που ἦταν πάνω σ' αὐτό. Καταστροφῇ! Τὸ τραπέζομάνδουλο εἶνε μιλὲ και τὸ μελανοδοχεῖο θησῖγαλα.

Θέλετε νά μάθετε τί ἀπέγινε τὸ γατάκι; Ὁύτε ξαναφάνηκε στὴν τάξη μας κι' ὄταν βλέπει νά τὸ πληραίξῃ κανμιὰ μαθήτρια, φεύγει μίλλια μακριὰ σὰ νά τὸ κυνηγᾷ κανεῖς νά τὸ δείξῃ.

Δουλοῦδι τῶν Ἄλιπων [B]

ΗΧΑΡΑ

Ἡ χαρὰ εἶναι στὴ ζωῆ ὅτι τὸ λάδι στὸ λυχνάρι. Ὅταν τὸ λάδι ἀρχίζει νά λειπῃ, τὸ φυτίλι καταστρέφεται, σκορπᾷ μωθρο καινο και ἀφήνει ἄμωδη κοινοποιή λάμψη, που δὲν μπορεί νά φωτίσῃ.

Καὶ ἡ ζωῆ χωρίς λίγη χαρὰ περνᾷ ἀνόφελι και σκορπᾷ γύρω της τὴν ἀθυμία και τὴ θλίψη.
Ἐάν κάθε πρῶτὸ σὲ μιὰ προσευχὴ ἀπλή και ὀλόμωχη ἀνοιγομε τὴν καρδιά μας στὸ Θεό, ὅπως ἀνοίγεται ἕνα παράθυρο στὸ φῶς και στὸν ἄερα, ὁ Θεὸς θὰ σταλῇ σ' αὐτὴν γιά ὄλη τὴν ἡμέρα τὴ γλυκειὰ και ἡσυχὴ χαρὰ που ἐξυψώνει τὴν ψυχὴ, τὴν ἔμποδίζει νά αἰσθάνεται τὸ βάρος τῆς λύπης και τὴν κάνει νά ἀναβλύσῃ καλοσύνη.

Ποτὲ δὲν εἶναι κανεῖς τόσο καλὸς, ὄσο ὄταν εἶναι χαρούμενος.

Μόνη Αἶσα [A]

Ο ΚΥΡ ΒΑΣΙΛΗΣ

Γνώριζα τὸν κύρ Βασίλη τὸ θυρωρό τοῦ γειτονικοῦ σπιτοῦ ἔδῳ και πολλὰ χρόνια. Τὸν ἔβλεπα κάθε μέρη νά κάθεται στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτοῦ μ' ἕνα βιβλίο στὰ χέρια και νά διαβάζῃ ψιθυριστὰ κι' ἡσυχα-ἡσυχα.

Πολλὲς φορές πήγαινα κοντὰ του και μικρὸς ὅπως ἦμωνα, προσπαθοῦσα νά τὸν περιεργασθῶ γι' αὐτὸ βέβηλα, μου ἔκαναν ἐντύπωση τὸ μικρὸ του ἀνάστημα, τὰσπρα του μαλλιά, τὸ ἥμερο ὕφος του, ἄλλὰ προκάντων τὸ βιβλίο ἐκεῖνο, τὸ ἴδιο πάντα, τὸ κόκκινο ἐκεῖνο βιβλίο με τὸν μαθρο σταυρὸ στὴ μέση.

Ἀργότερα, ὄταν πήγαινα σχολεῖο κατῶρθωσα νά διακρίνω και τὸν τίτλο του: «Καινὴ Διαθήκη», κι' ἀν ἀπ' αὐτὸ βέβαια δὲν καταλάβαινα τίποτα, αἰσθανόμωνα μαζί με τὴν περιέργεια και σεβασμὸ. Μου τὸν προξενόυσε μάλιστα και ὁ ἴδιος ὁ κύρ Βασίλης με τὴν προσοχὴ και τὴν εὐλάβεια που διάβαζε, ἄλλὰ και με τὴν σοβαρότητα που μούλεγε πάντοτε — τὸ θυμάμαι τόσο καλά —

Ὁ παπποὺς και τὸ ἔγγονάκι Σῖτισο τοῦ Ραφαήλ

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ ΣΤΗΝ ἘΑΡΑ

Νά, κτυπᾷ τὸ κουδούνι γιά τὸ μάθημα τῶν Λατινικῶν.

Οἱ μαθητῆρες μπαίνουν στὴν τάξη γρήγορα γρήγορα και κάθονται στὰ θρανία.

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη, χάνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τάξης δειλὰ-δειλὰ τὴν ἀσπρη μορτίκα του, τὸ γατάκι τοῦ ἐπιστάτη. Τρέχει μιὰ μαθήτρια, που τὸ εἶδε πρῶτη, τὸ παίρνει και τὸ βάζει νά καθῆσῃ πάνω στὸ τραπέζι, στὴν ἔδρα. Τὸ γατί θέλοντας και μὴ κάθησῃ, γιὰτί τὸ κρατοῦσαν και τὸ χᾶιδευαν πολλὲς μαθήτριες.

Ἄλλ' ἐκεῖνη τὴν ὄρα, νά και κάνει τὴν ἐμφάνισή της ἡ καθηγήτρια! Μὲ βία ὄλες οἱ μαθήτριες κατεβαίνουν ἀπὸ τὴν ἔδρα και τρέχουν στὶς θέσες τους. Τὸ γατάκι μ' αὐτὴ τὴ φασαρία τάχασε, κι' άρχισε νά τρέχῃ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος

χαϊδεύοντας άπλάτ τα κεφάλια: «Ν' ά- ξιωδής να γίνη μεγάλος...» μ' έπειτα, συνέχισε, ψευδοσιτά πάντοτε, την άνά- γωγη του μεγάλου βιβλίου από το ό- ποιον έννοούσε όλα μόνον ήταν δυνα- τόν να έννοήση...

Είχα να τον δω στην είσοδο— πουθε- να άλλου δέν τον έβλεπα— μήνες δλό- κληρους, όταν άκουσα ότι «είναι βα- ρειά κ' έτσι ο νοικοκύρης του σπιτιού φώναζε τον γιατρό».

Τήν άλλη μέρα το βράδυ μιά νεκρο- φόρα, μ' ένα μικρόσσομ άλλογο στάθι- ηε στην είσοδο. Κατέβηκαν δύο, μηή- καν στο σπίτι και σε λίγο, βιαστικά- βιαστικά, κατέβασαν και τοποθέτησαν στη νεκροφόρα ένα φέρετρο στολισμένο μ' ένα μαύρο μεγάλο σταυρό...

Σχεδόν άμέσως ξεκίνησε. Δέν την άκολουθούσε, ούτε παρακολουθούσε, κανείς... Κανείς...

«Έτσι όμως, που χωνόταν ή νεκροφόρα στον άνηφορικό δρόμο μου φάνηκε σαν να μετέφερε κελόν πούσερνε, ύψηλά, πολύ ψηλά, εκεί που φάνουν μόνον όσοι «αξιώνονται να γίνουν μεγάλοι...»

ΧΙΟΝΙΖΕΙ

... Χωρίς άλλο θα είναι κομμένες μέσα στα σκορπισμένα στον ουρανό κατάλευκα και πολύμορφα σύννεφα, πολυάριθμες άνθισμένες άμυγδαλιές που ό παγωμένος και συνεχής βοριάς τινάζει τα κάτασπρα άπ' τη άνθισμένα κλαδιά των, και κάνει να πέφτουν στη γη χιλιάδες μικροσκοπικά λευκά άνθά- κια, οι λευκοφορημένες νυφούλες του χιονιού.

Λες κ' έχουν ζωή. Νομίζεις πως εί- ναι μικροσκοπικές υπάρξεις με ψυχή και με κατάλευκα φτερά, που πετούν και παίζουν άνοητα έξω τους παιχνίδια χαρμόσυνα και ζοηρά. Πιστούν και χαί- ρονται την άμορφη ζωή τους, ως πού να πέσουν στη γη.

Τά παιχνιδάκια άνεβοκατεβάσματα και ό τραλλές χορός τους τελειώνει όταν φθάσει η στιγμή αυτή. Και σιγά-σιγά τα πτώματά τους σωρεύονται τό ένα άπάντα και δίπλα στο άλλο και υφαι- νούν το κατάλευκο, τό τεράστιο έκείνο σάβανο ή νυφικό πέπλο, πού σε λίγο θα φορέσει ή παγωμένη γη. Γεννιούν- ται στον ουρανό και πεθαίνουν στη γη οι λευκοί και άγιοι αυτοί άγγελοι.

Τώρας [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Άπορία του Κουφιοκεφαλάκη. Ό καθηγγητής μäs είχε ότι κάνουμε τό σταυρό μας με τα τρία δάκτυλα, για- τί τρία είναι και τα πρόσωπα της Ά- γίας Τριάδος. Οι άρχαίοι όμως που εί- χαν 12 θεούς, πως νακάνον άραγε τό σταυρό τους;

Στό σχολείο: Ό καθηγγητής έρωτά τον άμελή μα- θητή.— Λοιπόν δέν έξερεις σε τί χρησιμοποιεί τό μπαμπάκι; Άπό τί είναι τό πανταλόνι σου;

Ό άμελής μαθητής.— Μά από ένα παιλιό πανταλόνι του πατέρα μου.

Μαγεμένο Δοξάρι

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑ- ΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙ- ΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

(Βλ. Διάτασιν του 1938, φύλλ. 33)

- 1.—Είς την σελίδα 289, στήλη α', στί- χος 14 («Η Γυρφοπούλα») αντί πά- θει θέλει πάθει.
2.—Είς την σελίδα 290, στήλη β', στί- χος 61 («Η Γυρφοπούλα») αντί Ξ- στυψε θέλει Ξοκνυψε.
3.—Είς την σελίδα 291, στήλη α', στί- χος 17 («Αθηναίκαί Έπιστολαί») αντί παραιτήσασ θέλει παραστήσασ.
4.—Είς την σελίδα 292, στήλη α', στί- χος 15ος («Οι Θαλασσόλυκοι») αντί στίχος θέλει σόχος.
5.—Είς την σελίδα 298, στήλη α', στί- χος 38, («Οι Θαλασσόλυκοι») αντί Ισο θέλει Ιδια.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεφέλη [20 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεόδωρος Κολοκοτρώνης [20Ε], Γεώργιος Καρ- τάλος [20Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωμάσιους Άχιλλεύς [20Ε], Μορφεύς [20Ε], Τριαν- ταφυλλάκι [20Ε].

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [18Ε] εις έκα- στον: Σκυριανόπουλο, Άλεξανδρινός, Μορφεύς, Άλιεύς του Αιγαίου, Μόνα Λίτσα, Αιγαιοσαλαγγίτης, Πέτρος Αήλος, Γλυκειά Άνάμνητος, Ιωάννης Κ. Παγ- κράτης, Άντι Ήραμ, Μύρια Φλόρη, Γαλινομάτα, Τάσος, Άνθος Αύγης, Άγύριστο Κεράλι, Ήρώ Σιδερά, Πα- σχαλίτσα, Ραγιαμένο Βάζο, Μικρά Καλ- λιτέχνις.

Β΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκα- στον: Έρβλίνα, Ρεζεντά, Ραφαήλ, Γα- λαζάκι, Μικρός Λόρεντος, Τσοπίρα, Ή- γώ, Ονειροπόλος του Ταυγέτου, Μιρ- τώ, Μέλλων Ήαρος, Φοίβος, Ριζάρ- δος ό Δεοντόκαρδος, Νέλλη, Αίγλη, Άσπρο Κουνελάκι, Κεφαλλονηκούλα, Νυχτολούλοδο, Μαϊμουδιτσα, Όνει- ρομένη Πατρίδα, Αρτανίρα, Κώστας Καλαφάτης, Ήβανός, Στραβοβύλο, Σάββα, Άνυπότακτο Ναυτάκι, Ροβινσών Κροούσος.

Γ΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκα- στον: Κότσιφας, Γεώργ. Έμμ. Άπο- στολάκης, Μικρούλα Ντόριτ, Ξανθή Κουκλίτσα, Κασσιανούλα, Άπολλώνιος, Προσωπιδόφορος, Λοξίας, Μυγκάου- ζεν, Νέλλαν, Κόκα, Βόρειος Πόλος, Μα- ρία Συγκλητική, Τζοκσβ, Ήπότης του Ίονίου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [10] εις έ- καστον: Μαρνέλλα, Αίθη, Αβγή, Μαγ- κας της Φιλοθέης, Πήγασος, Τσαπερ- δονούλα, Έθνικόν Ίδεώδες, Χρυσωμέ- νος Άετός, -Απόστολος Θεοδώρου.

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [18Ε] εις έκα- στον: Μάγκας, Γκάλικ, Πρώμαχος της Έλευθερίας, Άρμα της Νίκης, Μαρία Καγιά, Γελαστός Άντικλοαρχός, Α- ταλάντη, Μονόκλ, Ρήγισσα Άνερούσα, Μαχαρνή, Αυγαριά, Νηρούς, Πλοιαρ- χος Νέμος, Ναυτάκι, Άδολάρι.

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκα- στον: Παιχνιδάκια, Σεβάζ Θαλασσόνος, Άπλή Ζωή, Σαρπηδιών, Δευκαδιτόπου- λο, Έσθδια Ρόδο, Κίμ, Αίαν Άρι- στευέιν, Στέφανος της Δόξης, Ρεπόρ- τερ, Ρεμής, Ιωάν. Σ. Παγιανούκος, Ροζελέντια, Ήπότης της Ρόδο, Νέα Έσμεράλδα, Στέφανος Άμάραντος, Φειδιππίδης, Ιωάννης Δρούνγκας, Λου- λουδι των Άλπεων, Νυχτοτάγουδο, Σίφουνας.

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκα- στον: Σουσουράδα, Ήλιοπερχυτη, Νιόβη, Δοξαμένο Άκρωτήρ, Σμά, Σηογγαλιεύς του Αιγαίου, Θεοδομα- στής, Μαγεμένο Ρόδο, Δούλα Μιερζι- λέτου, Μιχαήλ Στρογκιόφ, Μικρός Ζω- γράφος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεφέλη [20 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεόδωρος Κολοκοτρώνης [20Ε], Γεώργιος Καρ- τάλος [20Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωμάσιους Άχιλλεύς [20Ε], Μορφεύς [20Ε], Τριαν- ταφυλλάκι [20Ε].

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [18Ε] εις έκα- στον: Σκυριανόπουλο, Άλεξανδρινός, Μορφεύς, Άλιεύς του Αιγαίου, Μόνα Λίτσα, Αιγαιοσαλαγγίτης, Πέτρος Αήλος, Γλυκειά Άνάμνητος, Ιωάννης Κ. Παγ- κράτης, Άντι Ήραμ, Μύρια Φλόρη, Γαλινομάτα, Τάσος, Άνθος Αύγης, Άγύριστο Κεράλι, Ήρώ Σιδερά, Πα- σχαλίτσα, Ραγιαμένο Βάζο, Μικρά Καλ- λιτέχνις.

Β΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκα- στον: Έρβλίνα, Ρεζεντά, Ραφαήλ, Γα- λαζάκι, Μικρός Λόρεντος, Τσοπίρα, Ή- γώ, Ονειροπόλος του Ταυγέτου, Μιρ- τώ, Μέλλων Ήαρος, Φοίβος, Ριζάρ- δος ό Δεοντόκαρδος, Νέλλη, Αίγλη, Άσπρο Κουνελάκι, Κεφαλλονηκούλα, Νυχτολούλοδο, Μαϊμουδιτσα, Όνει- ρομένη Πατρίδα, Αρτανίρα, Κώστας Καλαφάτης, Ήβανός, Στραβοβύλο, Σάββα, Άνυπότακτο Ναυτάκι, Ροβινσών Κροούσος.

Γ΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκα- στον: Κότσιφας, Γεώργ. Έμμ. Άπο- στολάκης, Μικρούλα Ντόριτ, Ξανθή Κουκλίτσα, Κασσιανούλα, Άπολλώνιος, Προσωπιδόφορος, Λοξίας, Μυγκάου- ζεν, Νέλλαν, Κόκα, Βόρειος Πόλος, Μα- ρία Συγκλητική, Τζοκσβ, Ήπότης του Ίονίου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [10] εις έ- καστον: Μαρνέλλα, Αίθη, Αβγή, Μαγ- κας της Φιλοθέης, Πήγασος, Τσαπερ- δονούλα, Έθνικόν Ίδεώδες, Χρυσωμέ- νος Άετός, -Απόστολος Θεοδώρου.

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκα- στον: Παιχνιδάκια, Σεβάζ Θαλασσόνος, Άπλή Ζωή, Σαρπηδιών, Δευκαδιτόπου- λο, Έσθδια Ρόδο, Κίμ, Αίαν Άρι- στευέιν, Στέφανος της Δόξης, Ρεπόρ- τερ, Ρεμής, Ιωάν. Σ. Παγιανούκος, Ροζελέντια, Ήπότης της Ρόδο, Νέα Έσμεράλδα, Στέφανος Άμάραντος, Φειδιππίδης, Ιωάννης Δρούνγκας, Λου- λουδι των Άλπεων, Νυχτοτάγουδο, Σίφουνας.

Γ΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκα- στον: Σουσουράδα, Ήλιοπερχυτη, Νιόβη, Δοξαμένο Άκρωτήρ, Σμά, Σηογγαλιεύς του Αιγαίου, Θεοδομα- στής, Μαγεμένο Ρόδο, Δούλα Μιερζι- λέτου, Μιχαήλ Στρογκιόφ, Μικρός Ζω- γράφος.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (14 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεφέλη [20 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεόδωρος Κολοκοτρώνης [20Ε], Γεώργιος Καρ- τάλος [20Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωμάσιους Άχιλλεύς [20Ε], Μορφεύς [20Ε], Τριαν- ταφυλλάκι [20Ε].

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [18Ε] εις έκα- στον: Σκυριανόπουλο, Άλεξανδρινός, Μορφεύς, Άλιεύς του Αιγαίου, Μόνα Λίτσα, Αιγαιοσαλαγγίτης, Πέτρος Αήλος, Γλυκειά Άνάμνητος, Ιωάννης Κ. Παγ- κράτης, Άντι Ήραμ, Μύρια Φλόρη, Γαλινομάτα, Τάσος, Άνθος Αύγης, Άγύριστο Κεράλι, Ήρώ Σιδερά, Πα- σχαλίτσα, Ραγιαμένο Βάζο, Μικρά Καλ- λιτέχνις.

Β΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκα- στον: Έρβλίνα, Ρεζεντά, Ραφαήλ, Γα- λαζάκι, Μικρός Λόρεντος, Τσοπίρα, Ή- γώ, Ονειροπόλος του Ταυγέτου, Μιρ- τώ, Μέλλων Ήαρος, Φοίβος, Ριζάρ- δος ό Δεοντόκαρδος, Νέλλη, Αίγλη, Άσπρο Κουνελάκι, Κεφαλλονηκούλα, Νυχτολούλοδο, Μαϊμουδιτσα, Όνει- ρομένη Πατρίδα, Αρτανίρα, Κώστας Καλαφάτης, Ήβανός, Στραβοβύλο, Σάββα, Άνυπότακτο Ναυτάκι, Ροβινσών Κροούσος.

Γ΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκα- στον: Κότσιφας, Γεώργ. Έμμ. Άπο- στολάκης, Μικρούλα Ντόριτ, Ξανθή Κουκλίτσα, Κασσιανούλα, Άπολλώνιος, Προσωπιδόφορος, Λοξίας, Μυγκάου- ζεν, Νέλλαν, Κόκα, Βόρειος Πόλος, Μα- ρία Συγκλητική, Τζοκσβ, Ήπότης του Ίονίου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, από [10] εις έ- καστον: Μαρνέλλα, Αίθη, Αβγή, Μαγ- κας της Φιλοθέης, Πήγασος, Τσαπερ- δονούλα, Έθνικόν Ίδεώδες, Χρυσωμέ- νος Άετός, -Απόστολος Θεοδώρου.

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Α΄ ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκα- στον: Παιχνιδάκια, Σεβάζ Θαλασσόνος, Άπλή Ζωή, Σαρπηδιών, Δευκαδιτόπου- λο, Έσθδια Ρόδο, Κίμ, Αίαν Άρι- στευέιν, Στέφανος της Δόξης, Ρεπόρ- τερ, Ρεμής, Ιωάν. Σ. Παγιανούκος, Ροζελέντια, Ήπότης της Ρόδο, Νέα Έσμεράλδα, Στέφανος Άμάραντος, Φειδιππίδης, Ιωάννης Δρούνγκας, Λου- λουδι των Άλπεων, Νυχτοτάγουδο, Σίφουνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ

Άθήνα, 22 όδος Εδριπίδου την 26 Φεβρουαρίου 1940

Ή ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ του Διαγωνισμού πρόσ- σόνθεση Πνευματικόν Άσκήσεων έληξε στις 15 Φεβρουαρίου. Έλαβα άκόμα 20 Συλλογές και με τις 50 πού είχα, έγιναν 70— δηλαδή όσες ποτέ, και γι' αυτό εί- μαι πολύ ευχαριστημένη. Γιατί άπάντηση σε άτακτικούς άπό ένα ή δυό συν- θέτες— Δοξαμένω Νησί και Ρινεινέιν έβαι άντικανονική. Γιατί άπάντηση σε άτακτικούς άπό δυό ή περισσότερους μαζί δέν άπαιτείται. Γι' αυτό θα παραλείψω άντικανονικά. Όλες οι Συλλο- γές είναι έν τάξει. Μόνο μιά με δυό συν- θέτες— Δοξαμένω Νησί και Ρινεινέιν έβαι άντικανονική. Γιατί άπάντηση σε άτακτικούς άπό δυό ή περισσότερους μαζί δέν άπαιτείται. Γι' αυτό θα παραλείψω άντικανονικά. Όλες οι Συλλο- γές είναι έν τάξει. Μόνο μιά με δυό συν- θέτες— Δοξαμένω Νησί.

Τό διήγημα της Ήρας, πού προανή- γησα δέν έχω φέρω στο σημερινό φυλλάδιο και θά δημοσιεύθω στο έρχομενο.

Άπό τό βιβλία πού διαβάσαμε τελευταία, Άσπρο Γλάρο, τό «Γράμματά άπό τό μόνο μου» του Ντώντ είναι τέραιότερο. Άλλωστε έχει μέναι κλασσικό για την πρωτοτυπία και τή χάρη του. Άπό τις άλλες συλλογές του Παλαμά ή καλύτερη είναι ή «Ασάλευτη Ζωή». Έλαβα και τή νέα Συλλογή σου και θάντικαταστήσω μ' αυτήν τήν άπάντη. Τήν προομμία «της νό- χιας τό καράματό ή βλέπει ή μέρα και γελά» τή λένε συνήθως όταν βλέπουν στο φάε της ήμέρας κάτι πού έγινε τή νύχτα, με τό θαιμό φάε του λόχου— κέντημα, γράψιμο, ράψιμο— γιατί έκείνον τόν καιρό δέν είχαν, σημαίως, ήλεκτρικά. Μπορεί άμως να πάρη και μεταφορική σημασία.

Έτσι, κάμωμα, έργο της νύχτας, ειγ' ε- κείνο πού κάνει κανένας με σκοτεινό, ά- φητίστο νοι, όταν δηλαδή βρισκείσαι σε ά- γνώια ή άπειρία, και πού γελά όταν βλέπη άποτέλεσμα έπιτυχίως, φωτισμένης... Μπορείς βέβαια, Γαλάξιο Κρυνάκι, γαλ- λιλογραφής με διαπλασάπουλα, όπως ή φί- λη σου Βαρκούλα του Νέλιου, και να μου στείλνης διηγημάτια ή παρικοφές για τή Σελίδα Συνεργασίας. Άλλά και πολλά άλλα άκόμα μπορεθείς ά συνδρομή- τρια με ψευδώνυμο, και σου συστήνω να πάρης έναν Όδηγό του Συνδρομητού (δρ. 6) να τά ιθής όλα. Ό κ. Φαίδων, πού σ' ένθουσιάζει, δημοσιεύει τακτικά σε κάθε φυλλάδιο άπό μιά έπιστολή.

Χαίρω, Ναυτάκι, πού είσαι τόσο ευχα- ριστημένη άπό τήν έφετινή μου 51η. Στο 52εκτακό φυλλάδιο των έξηντάχρονων θά άπάρη βέβαια και μιά μεγάλη σελίδα με τόν κ. Παπαδόπουλο καθώς και γνώμες από διαπλασάπουλα πού θά ζητήσω έν καιρό. Μόνο τά όνόματα των παιδιών, πού κατέ- χουν σήμερα σημαντικές θέσεις στην κοι- νωνία, δέν θά μπορέσω να τά δημοσιεύσω όλα. Είναι τόσο πολλά!

Κυριολεκτικό Μενεξεδάκι, οι περιορισμοί αυτοί είναι πρόσ τό καλό σας— και πρέ- πα να τούς υποφέρετε πειθαρχικά κι' ά- νόγγυστα. Μαθητρίες πού έχουν μεγάλες έλευθερίες άπό τό σχολείο τους, δέν γαί- νουν πάντεια καλά κορίτσια. Σου έστίαλα 10 τετράδια, τά φυλλάδια πού ζήτησες και λογαριασμό, για να ιθής, τί όπόλοιπο μένει στη διάθεσή σου.

Ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί, Φαίδων, για τά συμπαιθητικά λόγια. Ναί, λίγες ή- μέρες μετά τό θάνατο της κόρης του, έμει- λε ν' άποκαιρητήσ νεκρό και τόν άγαπη- μένο του φίλο Παπαντωνίου. Δέν είναι γνωστό άκόμα πούος θά τόν διαδεχθή στην Άκαδημία. Όταν θά προκηρυχθ ή πύη- ρωση της κνήης έδρας, τότε θά ιθώμε ποιοί θά προβάλλουν έκσηφιστότητα. Ό Κ. δέν είναι ανδρομνητής.

Άρκάς, τό δέμα σου ίσως θά παρέμεινε, άπό δέν είχες ός τώρα άπάντησή μου. Πάντως, δέν θυροδομια να έλαβα σκίτσο σου, κι' έν λάβεινα, βέβαια θά τό δημο- σίωσα, γιατί σου ζωγραφίσεις καλά. Άπο- τελείως λοιπόν αυτό πού είχες ήμίταλη και στείλα τα. Και μην άργής τόσο να φαινέσαι στο «ποητικό» με περιδοικό.

Για τό 2όλλογό σας, καθώς μου μικρές φίλες Ε. Η., Γ. Γ., Μ. Α., Γ. Γ. και Η. Χ., έδίαλεξα, άπό τά δυό πού προ- τίενται, τό χωρημ «Ασάλληπτες Ζητές», και σε άνεκρινα τά ψευδώνυμα Γεώργι, Πύργος, Καράβι, Αάσος, Κάβος, όλα... Χρειοειομμένα. Έξομαι, καθώς προσηπή στο 2όλλογό σας, και σε ευχαριστώ πού τό πρώτος του σκοπός θά είναι τό έσπα- θέμα.

Ό Σίφουνας, μου δίνει πληροφορίες για τό χιόνι της παρσημένης έβδομάδας. Για να τό χωρήμ, άνέθηκε στον Ήμητό πού είχε μεταβληθεί σε... Άλπεις. Κατά μάσον όρον, τό χιόνι είχε ύψος 40' έκατο- στά (8, στις Άλπεις είναι λίγο ψηλό- τερο). Έπαίξε χιονοπόλεμο και κατέβηκε κατ'ευχαριστημένως, με τήν έλπίδα πως ό χιονοκόμικος θά εξακολουθήσει και θά τό έστρωσε και στην πόλη. Άλλά πού! Ή νύμφη του Βορρά πού άπάνια μäs κεί- νει αυτή τή χάρη...

Χαίρω, Τριμπαλάκι, πού έγινες καλά θά πήνεις βέβαια και στο σχολείο όταν έ- γλώκανε ό καιρός... Έχεις λοιπόν 23 Τόμοις μου χρυσόθετους στη βιβλιοθήκη σου, με τούς παιδιός του πατέρα σου και με τούς νέους δικούς σου. Τί καλά! Θε- λεις τώρα να τούς άποκτήσης σιγά-σιγά όσον και ρωτεις πώς θά κάμης με τούς έξηντάχρονους της Β' Περιοδου. Έχω κι' έγώ; Δέν πιστεύω να βρεθθ κανένας κατά τόχη στην άποθήκη μου. Μάλλον άπό κα- νένα παλαιόκτηλο θά μπορούσες να τούς άγοράσες μεταχειρισμένως.

Ευτυχώς, Άδολάρι, ύστερ από μιά γεν- ναία προσπάθεια συνεργατικόν και τυπογρά- φων μου, τό φυλλάδιο μου γράφεται τώρα και τυπώνεται δυό ήμερες νωρίτερα, κι' έτσι μπορώ να τό στείλω τό Σάββατο, ώ- στε οι Άθηναίοι να τό έχουν τήν Κορια- κή κι' οι άλλοι άευτέρα ή Τρίτη. Γι' ή προσπάθεια δέν θά σταματήρη. Τέσνερο μου είναι πάντα να τυπώνεται τό φυλλά- διο τόσο νωρίς, ώστε τό Σάββατο να τό έχουν 5λοι, κι' έδω και στις Έπαρχίες Πραγματικώς, κάποια παλιά διαπλασά- πουλα είχαν μιά έκτακτη δράση πού τά έκαμε άξόλαστα— Χάλαμδς νέοσμον, Ναυτοπούλα, Άρχιζέλινο, Φαίν κτλ. Άλλά και πολλά άπ' τά σημερινά— σαν και σενα— βαδίζουν επί τά ίχνη των...

Και βέβαια «πώς καλά», Νίκη, άπόδ, άπό 13 κομμάτια πού έστειλα, τό 9 οσο δημοσιεύθηκαν και μόνον τή 4 «πήγαν στον κάλαθο των άχρηστών». Έτσι δέν ζηλεύεις πια τούς πολλούς συνεργάτες της Σελίδας, όπως σάν ήσουν μικρή. Πολύ μου έφρασε τό γράμμα σου με τή βροχή. Σ' ευχαριστεί και ό κ. Φαίδων.

Χιόνι, παλιά μου φίλη, με μεγάλη χα- ρά έλαβα γράμμα σου ύστερ από τόσον καιρό. Σ' ευχαριστώ για τις συνδρομές, ά- νανώσασ τά πού στείλας σου. Ό κ. Φαί- δων συγκινήθηκε πού θυμήθηκε από κεί- πέρη τήν όνομαστική του έορτή. Και τό- ρα, καθώς να ιθής στην ποθητή σου Έλλάδα...

2' Άλλους δέν έχω τόπο ναπαντήσω έ- κτενώς. Σκυριανόπουλο με τό 5ο του

Φεβρουαρίου, όπου έμας δέν έπύηχαν τά γραμματόσημα πού λές—Σιδερένω Χέρι, μπορεί, αλλά καλύτερα να μη δίνετε ση- μασία κ' άπάντηρη στις άποκαλύψεις— Δί- θερία Μουσική, εύς για τούς βαθμούς, ευχαριστοηρη από τόν κ. Φαίδων— Μενε- σμένη Βαρκούλα, τά Ιδια και σε σενα— Σίφουνα, δεύτερο γράμμα Λουλουδι των Άλπεων, περιμένω, θά σου δημοσιεύ- θου και πολλές άλλες' τό μεγάλο σου τό άργισμα για τό έρχομενο— Νηρέα, τό δεύτερο μεγάλο σου κι' ύραίο γράμμα— Ρήγισσα Άνερούσα, δεύτερο γράμμα μετά τό πρώτο για τό ψευδώνυμο— Δίεν Άριστευέιν, άπό 8 Φεβρουαρίου— με τή ρελιόμα της «Μικρης Πριγκήπισσας» με τή Σίρλετ Τζάμπα και στην έρώτηση του άλλου— Άκρίτα, έστειλα και λουοχηρη στο 2όλλογό σας, και σε ευχαριστώ πού τό πρώτος του σκοπός θά είναι τό έσπα- θέμα.

Ό Σίφουνας, μου δίνει πληροφορίες για τό χιόνι της παρσημένης εβδομάδας. Για να τό χωρήμ, άνέθηκε στον Ήμητό πού είχε μεταβληθεί σε... Άλπεις. Κατά μάσον όρον, τό χιόνι είχε ύψος 40' έκατο- στά (8, στις Άλπεις είναι λίγο ψηλό- τερο). Έπαίξε χιονοπόλεμο και κατέβηκε κατ'ευχαριστημένως, με τήν έλπίδα πως ό χιονοκόμικος θά εξακολουθήσει και θά τό έστρωσε και στην πόλη. Άλλά πού! Ή νύμφη του Βορρά πού άπάνια μäs κεί- νει αυτή τή χάρη...

Χαίρω, Τριμπαλάκι, πού έγινες καλά θά πήνεις βέβαια και στο σχολείο όταν έ- γλώκανε ό καιρός... Έχεις λοιπόν 23 Τόμοις μου χρυσόθετους στη βιβλιοθήκη σου, με τούς παιδιός του πατέρα σου και με τούς νέους δικούς σου. Τί καλά! Θε- λεις τώρα να τούς άποκτήσης σιγά-σιγά όσον και ρωτεις πώς θά κάμης με τούς έξηντάχρονους της Β' Περιοδου. Έχω κι' έγώ; Δέν πιστεύω να βρεθθ κανένας κατά τόχη στην άποθήκη μου. Μάλλον άπό κα- νένα παλαιόκτηλο θά μπορούσες να τούς άγοράσες μεταχειρισμένως.

Ευτυχώς, Άδολάρι, ύστερ από μιά γεν- ναία προσπάθεια συνεργατικόν και τυπογρά- φων μου, τό φυλλάδιο μου γράφεται τώρα και τυπώνεται δυό ήμερες νωρίτερα, κι' έτσι μπορώ να τό στείλω τό Σάββατο, ώ- στε οι Άθηναίοι να τό έχουν τήν Κορια- κή κι' οι άλλοι άευτέρα ή Τρίτη. Γι' ή προσπάθεια δέν θά σταματήρη. Τέσνερο μου είναι πάντα να τυπώνεται τό φυλλά- διο τόσο νωρίς, ώστε τό Σάββατο να τό έχουν 5λοι, κι' έδω και στις Έπαρχίες Πραγματικώς, κάποια παλιά διαπλασά- πουλα είχαν μιά έκτακτη δράση πού τά έκαμε άξόλαστα— Χάλαμδς νέοσμον, Ναυτοπούλα, Άρχιζέλινο, Φαίν κτλ. Άλλά και πολλά άπ' τά σημερινά— σαν και σενα— βαδίζουν επί τά ίχνη των...

Και βέβαια «πώς καλά», Νίκη, άπόδ, άπό 13 κομμάτια πού έστειλα, τό 9 οσο δημοσιεύθηκαν και μόνον τή 4 «πήγαν στον κάλαθο των άχρηστών». Έτσι δέν ζηλεύεις πια τούς πολλούς συνεργάτες της Σελίδας, όπως σάν ήσουν μικρή. Πολύ μου έφρασε τό γράμμα σου με τή βροχή. Σ' ευχαριστεί και ό κ. Φαίδων.

Χιόνι, παλιά μου φίλη, με μεγάλη χα- ρά έλαβα γράμμα σου ύστερ από τόσον καιρό. Σ' ευχαριστώ για τις συνδρομές, ά- νανώσασ τά πού στείλας σου. Ό κ. Φαί- δων συγκινήθηκε πού θυμήθηκε από κεί- πέρη τήν όνομαστική του έορτή. Και τό- ρα, καθώς να ιθής στην ποθητή σου Έλλάδα...

2' Άλλους δέν έχω τόπο ναπαντήσω έ- κτενώς. Σκυριανόπουλο με τό 5ο του

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ός σήμερα έλαβα και τα έξής:

«Αιτόπια», «Ποιότα», «Η Γραμμα- τική», «Τό παιλιό άρχοντικό», «Χειμώνας», «Τό παιλιό σπιτί», «Ό πορθός του Εδρί- που», «Τά παραξένα του κύκλου μας», «Ένα κλαδί έλιάς», «Ώδι χάρισμα γλυκό σου με μέλι», «Μιά έκδρομή», «Ό γέρο- θαλασσόλυκος», «Ό 6λετης του Φαντά- ρου», «Η έκκλησία μου», «Σκέψεις», «Ζωή κάτω από τό χιόνι», «Η άνοχη», «Η μα- γυλοτήρη χαρά της ζωής», «Όδημοσ», «Η γιορτή των λουλουδιών», «Ό νοικοκύ- ρης», «Η κνήχη στο τραμ», «Στη φθορη», «Έν' άγγελουδι πού πέταξες» και «Νόχτα».

Κανένα ψευδώνυμο δέν έμπνένεται, ούτε άνα- σκεύεται, έν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10.— Τά έμπνένόμενα ή άνανασκευόμενα ίσχύουν άς τήν 30 Νοεμβρίου 1940. Όσο συνοδεύονται από Α' άντικον σε άπόρτα, και όσα άπό Κ, σε κορίτσια.

Νέος Ψευδώνυμο: Βικτώρια, κ. (ΚΚ). Αίμυλια Χούβ, κ. (Ι). Στοιχειω- μένη Σπηλιά, κ. (ΕΧ). Στοιχειωμένη Μύλος, κ. (ΕΖ). Στοιχειωμένη Καλα- μιά, κ. (ΕΤ). Στοιχειωμένο Στοιχειό, κ. (ΑΣ). Στοιχειωμένος Βόσχος κ. (ΛΔ). Χρυσάνθεμο, κ. (ΗΨ). Καρούτης, ά. (ΓΜ). Περικλής, ά. (ΕΓ). Άλικός, ά. (XXX).

Άνανασκευες Ψευδωνύμων: Ήλιο- περχυτη, κ. Αόλυ, κ. Άγνούλα, κ.

«Η Διαπλάσις άπαξέται τούς φίλους της: Μάγκας της Φιλοθέης (έγκάρδια συλλυπητήρια για τό θάνατο της γιαγιάς' ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί για όλα' χαίρω πού έγραφε τόσο καλά όσοι διαγωνι- στές) Χωριατεσάπουλα (σοι άνέκρινα και τό νεο' τώρα πού τελείωσαν οι διαγωνι- σμοί— και χαίρω πού πήγαν καλά— έπίσης να μου γράφης συχνότερα) Νηρέα (τα έ- λαβα όλα' ύραία ή εικόνα, ευχαριστώ, περιμένω) Νηραΐδων των Δόσσος (έξετέ- λεσα' έλαβα κι' άπό τήν άδελφή σου και τής άπαντώς παραπάνω) Αημητέασην Γ. Τσοβάννην (ευχαριστώ πολύ' σοι έ- στειλα και τόν τόμο με τήν Άρπαγή της Ναβίας' είσαι μικρός άκόμα αλλά γράφης καλά' άργότερα βέβαια θά πάρης και ψευ- δώνυμο' φίλησέ μου τήν άδελφούλα) Κυ-

κλάμνο (ή συνδρομή σου το 1989 καθο-
στέρεται, ώστε μαζί με το 1910, θα μού
στείλεις δρ. 220 για Πνευματ. Ασκήσεις
και για κομμάτια της Σ. Σ. Σ. δεν πληρώ-
νουν τίποτα φαίνεται πως δεν έχεις διαβά-
σει 'Οδηγό Συνδρομητού') **Μυρωμένο Κρε-
νάκι** (αυτό, καθώς θα είδες, σου ένεκρι-
να χάρω που σου άρρασαν τα έφτεινά
μου μυθιστορήματα) **Άληνη Μύραν** (έ-
στειλα 3 τετραδία) **Αίγαιοπελαγίτην** (πι-
στεύω, δεκτίες ή συνδρομή σου άναυδότη-
κα μόν στένομά σου, αλλά ή διεύθυνση
του φύλλου είπαμε με τόν πατέρα σου να
μείνη ή ίδια στείλει άλλη Άγγελία άντι
έκαινης που δεν δημοσιεύθηκε, γιατί χάθη-
κε στό τυπογραφείο) **Ιονίαν** (διόρθωση)
Ταξάν (έγώ τί νά σέ συμβουλεύω ; έν
νομίζω πώς μπορείς, νά δεχθής) **Μαγα-
μένο Γασομί** (τόσο λίγες Άσκήσεις δεν
είναι δεκτές χρειάζεσαι Συλλογή από
16-20' αλλά τώρα πέρας ή προθεσμία
δ Α. είναι χάρω που μπάνεις τώρα έ-
νεργότερα στην κίνηση) **Έβερσοτ** (έχα-
ριστώ έστειλα 3 τετραδία) **Κόκων** (εΠ.
θέατρο) και λυσόχαρτο έστειλα ναι, δ Ό-
δηγός δεν τό λέει γιατί έγινε δασκρά :
βαθμολογεί τά κομμάτια της Σ.Σ.Σ. με Α
τά πολύ καλά, με Β τά καλά και με Γ
τά μέτρια) **Άθηνών Κ. Μαυροειδή** (έ-
χαριστώ πολύ φυλλάδια έστειλα άφοδ εί-
σαι τόσο εύχαριστημένη, πάρε κι ένα ψευ-
δώνυμο νά μού γράφης κάπου-κάπου) **Νη-
σιαιοπούλια** (έχαριστώ πολύ αυτό, κα-
θώς θα είδες, σου ένεκρίνα γράψε μου)
Μελέαρον (έβασά τό γράμμα σου στόν
κ. Φαίδωνα ; θα μού δώση, νά σου διαβιθά-
σω με άνυπομη άπάντησή για τό ξεσπ-
θημα εύχαριστώ πολύ δ λμύς σου έν τά-
ξει) **Κορίτσι της Ελλάδος** (έλαδα, έ-
χαριστώ την έγκριση του ψευδώνυμου σου
και του Γ θα είδες έστειλα και Μ. Μυ-
στικά' αλλά στό έξής γράψε μου καθαρώ-
τερα' πολύ δυσκολεύθηκα νά διαβάσω τό
γράμμα σου) **Ρεντινέιν** (άνανέωσα' περι-
μάνω και μεγαλύτερο γράμμα σου τώρα
που τελείωσαν οι διαγωνισμοί) **Ριζάρδον
Δουτόκαρδον** (έού λοιπόν ήσουν δ κά-
νώνυμος ; ναι, δεν τό είχες στή Συλλογή
σου, αλλά τό έσημείωσα και στό έξής θα
δημοσιεύονται με τό ψευδώνυμό σου) **Έ-
σμερλάδων** (έγινε) **Νεραντζούλιαν Φουν-
τωτήν** (μετά χαράς σου ένεκρίνα τό «χιώ-
τικό» σου, άφοδ βαστήξ από τή Χιό ναι,
ήταν κοινός άφοδ τώρα πιά μπορείς νά
γράφης και μόνη σου, κι' άκόμα έχεις
μαμιά, θεός, θείες, καλλά διαπλαστού-
λα) **Άγριόπατσιαν** (και για σένα χάρω
πολύ ένεκρίνα τό ψευδώνυμο, σου έστειλα
και λυσόχαρτο, και καλή άρχή !) **Εύθυ-
μην Μικρούλιαν** (περσικά έπαιδή ή συν-
δρομή είναι 120 δρ.κί' έστειλεις μόνο 100,
σά ανανέωσα για δέκα μήνες' έστειλα και
4 τετραδία) **Χρυσάνθεμον** (έλαδα, εύ-
χαριστώ χάρω πολύ για τή γνωριμία σου
και του άδελφού σου' ένεκρίνα τό ψευδ-
νυμο και σου έστειλα 5 τετραδία γράψε
μου) **Βικτωριαν** (θα είδες βέβαια την έγ-
κρίση χάρω πολύ κι' έλπίζω νά φαίνεσαι
ουχνά) **Έβριάννη, Δίσετ** κιλ. κιλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 290ου Διαγωνισμού Αδελφών,
ΑΙ λύσεις του φυλλάδιου τούτου δεικναι μέχρι της
2 Μαΐου 1940.

159. Δεξιόγριφος
"Όρος μαθηματικός,
'Αλλά και κοινωνικός,
Τό αντίθετο δηλοΐ,
Κάποιος ύποθετικός
Στήν άρχή του όταν μπή.
Αίστ

150. Στοιχειόγριφος
'Εκεί που κολυμπάει
Τό νόστιμο ψάδι,
'Η κεφαλή του πάει,
Και νά σου ένα νησάκι.
Μάγκας της Φιλοθέης

161. Μεταγραμματισμός
Βγάλε γνόια, βάλε νι
Και θα ίδής σέ μία στιγμή,
'Από τύραννον άρχαίο
Αυτόκρατορα Ρωμαίο.
Γκέκλι

162. Αναγραμματισμός
Τό στερνό του τό άραιώ,
Τέλλα του τ' άνακατόνα,
Και στή μέση τόν φορό
Τόν Σοφό και καμαρώνω.
(Παιάο) Αίέν 'Αριστέειν

163. 'Εξάπλευρον
* * * = Άγιον ζών.
* * * * = Θεός Αιγύπτιος.
* * * * * = Βαλκ. πρωτεύουσα.
* * * * * = Άπόστολος.
* * * * * = Δέν ώρίμασε.
* * * * * = Βοσκή.
* * * * * = Έντομον.
Και καθέτος τά ίδια.
'Ακρίτας

164. Αιπλό Κεφάλι
Έρμα, κάματος, άσος, έλος, μηρός,
τάξω
Είς τας λέξεις αυτές νά προστεθή
άπο έν γράμμα ως κεφαλή, ώστε τέρ-
ματά τών ουτως σχηματισθσομένων
νέων λέξεων ν' άποτελούν άρχαίον βα-
σιλέα.
Διπρόσωπον

**165. Ποικίλη Γεωγραφική Άερο-
στιγίς.**
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης, τό
δευτερον της δευτέρας, τό τρίτον της
τρίτης και καθεξής, τών κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων άποτελούν νήσον της
'Ελλάδος :

- 1, 'Η μεγαλύτερα λίμνη 2, Πόλις
της 'Ιταλίας 3, Κράτος της Εύρώπης
- 4, Νήσος του 'Ιονίου 5, Πόλις της
Γερμανίας 6, Νήσος του Αιγαίου 7,
Βαλκανική Πρωτεύουσα.

166. Φωνηεντόλιπον
μν - λγ - μν "Έβερσοτ

168. Τρίγρος
ο ο ο ας ας ας ήν "Έλλην
ο ο ο ας ας ας "Όνος εί !
ο ο ο ας ας ας Βέταν

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησεων του φύλλ. 51.
609. Δύσις (δίδεις) — 610. Αμύν-νήμα.
— 611. Τό καλόμν. — 612. 'Η φώκια βρώ-
μης και πρέπει νά τή φάμε γνήγορα
πριν μας χαλάση. — 618.
N A P K I Σ Σ O Σ 614. ΑΙΝΕΙΑΣ
Α Λ Α Μ Α Ν Α ('Ιένα, γιάιός, έ-
I M E P A νσεις, Σινά). —
Α Ρ Α 615. Τό περω-
Α τόν γράμμα εί-
ναι τό Ζ : Ζαμβέλης, ζζυμα, ΝαΖαρέτ,
ΜαιΖών, ΤροΐΖήν). — 616. ΚΑΤΑΝΗ-
ΑΙΑΚΟΣ (ΚΑβάλλα, ΚΑΙσαρ, ΑΣΤΑ-
κός, ΠύοΑΚέιμενος; 'ΑννιΝΟΣ, 'Αρ-
σάκΗΣ). — 617. 'Ο λίκος (. . . ΛιΔΗ-ΚΩ-
Στα. . .) — 618. Μήν είσαι επιπέλαιος
(Μήν είς ε επί πόλως).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 146]
Λεμοσιανές Διαπλαστούλες ! Θέλω
νά σάς πιά κάτι διαπλασιακό. Συνάν-
τηση την πρώτη Κυριακή μετά τή λήψη
του ίδιου φύλλου, στό δημόσιο κήπο τό πρώτ'
με μία διαπλασία στό χέρι.
Μαρία Συγκλητική

[Μ' — 147]
Πρωτοπραίνοντας στην κίνηση χαιρέτώ
έδλους-ες και ιδιαίτερω τόν Τσάρον,
Σκυριανόπουλο και Αιγαιοπελαγίτην.
Βικτώρια

[Μ' — 148]
Σύλλογα «Αίως», εύχαριστώσας δεχόμεθα
νά γίνουμε μέλη σου.
Χωριατοπούλα, Μικρή Πριγκήπισσα
[Μ' — 149]

Επιθυμώ πολύ νάναλλάξω Μ. Μυστικά
έμε Μόνα Αίξα, Σκιά και 'Ασπρο
Γλέρο. 'Αν δέχονται, τούς στέλω εύχα-
ριστώσας πρώτος.
'Αδολάφ

[Μ' — 150]
Φίλις, δυστυχώς δεν άλληλογραφώ με
κανένα.
Ταξάν

[Μ' — 151]
Ένας νέος άσπρη πλήρης μυστηρίου λάμ-
πει αινιδίως εις τό άπέραντον δια-
πλασιακόν στερέωμα. Σύλλογος ε' **Ασθή-
λητες Σκίεζ**. Πρόεδρος : Στοιχειωμένο
Γεφύρι, Άντιπρόεδρος : Στοιχειωμένος Πύρ-
γος, Ταμίας : Στοιχειωμένη Σκηλιά, Γραμ-
ματάς : Στοιχειωμένο Καράβι, Μέλη : Στοι-
χειωμένο Άσος, Στοιχειωμένος Κέβος,
Στοιχειωμένος Μύλος, Στοιχειωμένη Κα-
λαμιά, Στοιχειωμένο Στοιχείο, Στοιχειω-
μένος Βράχος.
[Μ' — 152]

[Μ' — 153]
Μόρτα Φιάνη, έβρεις τί έστι "Έβερσοτ ;
και μπορείς νά τό φτάσης ;
"Έβερσοτ

[Μ' — 154]
Τρισκατάρατε, πώς πάνε οι έξετασεις ; ;
τέλειωσαν ;
Γαρδένια

[Μ' — 155]
Τώρα μετά τούς διαγωνισμούς περιμέ-
νουμε άπάντησή στον διαγωνισμό [Μ' —
28, 33]. Προσοχή ! 15ην Μαρτίου λήγει !
Μή λησμονήσατε νάπαντήσατε. Σύλλογοι
όποστηρίξατε. ΝΗΡΕΥΣ — ΜΟΡΦΕΥΣ
[Μ' — 156]

Α Λ Κ Δ Ι Ο Σ ! ΤΕΟΣ ΠΟΗΤΗΣ
Α ΝΥΝ . . . ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΟΠΟΛΟ ! ! !
[Μ' — 156]
Κουμουτζάκ, διαλ. . . ; Πάει και τό
«οχαλείο ! . . Κωστή, έκοκασες ; . .
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΛΟ
[Μ' — 157]

[Μ' — 158]
Όλα τά μέλη του συλλόγου άλληλογρα-
φούν και άναλλάσσου Μ. Μυστικά.
Δίσις : Φαρμακείον Χρηστοπούλου Διοσίων
52 'Αθήναι, διά : **Ασθήλητες Σκίεζ**
[Μ' — 158]

[Μ' — 159]
Σκυριανόπουλο, γέρο του Μικρού άλλη-
λογραφώμε ; Ποία ή Αίσις σάς ;
ΝΙΣΤΙΣ-ΠΑΤΡΙΣ
[Μ' — 159]

[Μ' — 160]
Τέκ-τόκ. Τίς εί ; ή Νισις-Πατρίς που
Τζητά άπόφαση άπ' τόν Βοναπάρτη.
[Μ' — 160]

[Μ' — 160]
Τό ψευδώνυμον «'Απτερος νίκη» παρά
τό χαρακτηριστικό ένίοθεν κάνει φτε-
ρά και σάς άποχαιρέτ. "Απτερος νίκη =
Δωροθέα Παπαστράτου.
'Ασθήλητες Σκίεζ